Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI NR. 35 • SÎMBĂTĂ 29.X.1966

Estudiantina

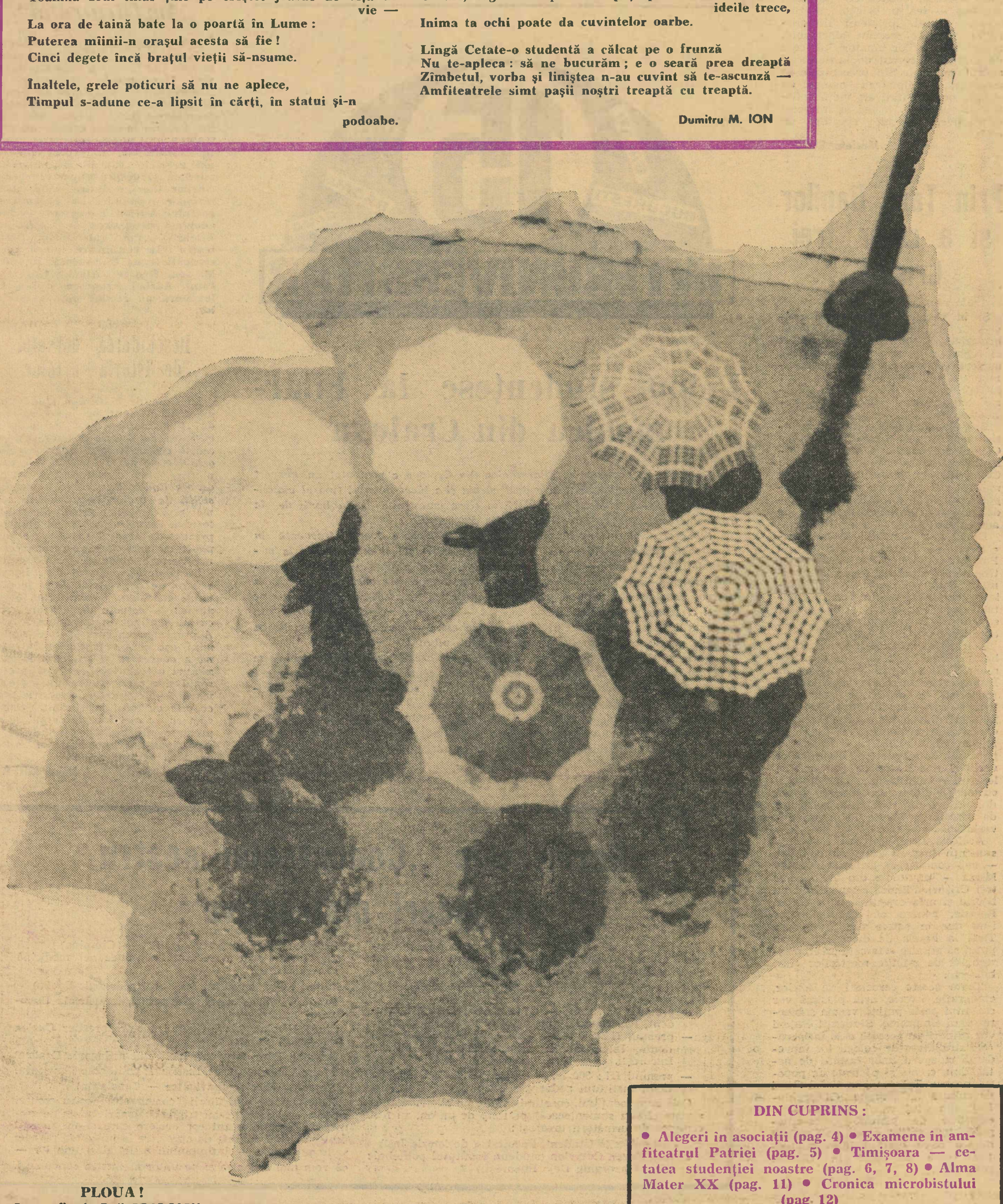
Toamna zeul tînăr ține pe creștet joarde de viță de vie —
La ora de taină bate la o poartă în Lume :
Puterea mîinii-n orașul acesta să fie !
Cinci degete încă brațul vieții să-nsume.

Înaltele, grele poticuri să nu ne aplece,
Timpul s-adune ce-a lipsit în cărți, în statui și-n podoabe.

Omule, toga îmi spune că poți prin inelele vorbelor ideile trece,
Inima ta ochi poate da cuvintelor oarbe.

Lîngă Cetate-o studentă a călcat pe o frunză
Nu te-apleca : să ne bucurăm ; e o seară prea dreaptă
Zîmbetul, vorba și liniștea n-au cuvînt să te-ascunză —
Amfiteatrele simt pașii noștri treaptă cu treaptă.

Dumitru M. ION

PLOUA !
Fotografie de Emil COJOCARU

DIN CUPRINS :

Un nou club studențesc la București

Recent, în prezența unui numeros public studențesc și a unor cadre didactice, a avut loc deschiderea festivă a Clubului I.P.G.G. Cu acest prilej, rectorul institutului, acad. prof. Nicolae Petrulian a rostit un cuvînt introductiv, după care invitatul de onoare, artistul poporului Costache Antoniu, a evocat figuri luminoase de actori militanți ai teatrului românesc de altădată.

În continuare colegii de la Institutul de teatru „Ion Luca Caragiale" au prezentat un program artistic: versuri de George Coşbuc și spectacolul „Drum de fier". Succesul a fost deosebit.

În cadrul clubului își vor desfășura pe viitor activitatea formații artistice — teatru, brigadă, muzică ușoară. cercul „prietenii literaturii" și un mic cenaclu, cineclubul, cercul fotografilor amatori, un cerc de grafică și cercul de inițiere și audiții muzicale. Sînt preconizate, de asemenea, întîlniri cu oameni de știință, personalități ale vieții artistice și culturale, jocuri și întreceri distractive, program specific de club.

Marieta RUSU

Prin Țara Banilor și a celor trei Crişuri...

Și în vara aceasta centrul universitar Cluj a organizat două brigăzi complexe care s-au deplasat în regiunile Oltenia și Crișana. Ele au fost alcătuite din studenți aparținînd diferitelor institute și au întreprins cercetări folclorice, istorice, etnografice, geografice, economice etc.

Brigada complexă condusă de asist. Ioan Covaci a coborît pe Valea Oltului oprindu-se la vechile ctitorii ale domnitorilor munteni. Zidurile Coziei sau ale Horezului, obiceiurile, muzica sau ceramica zonei subcarpatice oltenești au prilejuit profunde satisfacții estetice, momente de adîncă meditație.

Din inima Gorjului tinerii cercetători au mers apoi în Orașul Banilor, unde au vizitat uzina „Electroputere", combinatul chimic „Ișalnița", Muzeul de artă. Tot în Craiova, clujenilor le-au fost prezentate, prin documente și fotografii, secvențe de la procesul intentat muncitorilor greviști din 1933.

Folcloriştii au avut foarte mult de lucru atunci cînd au ajuns în comuna Bistrița, lîngă Turnu-Severin. Întîlnirea cu unul din vechii noștri folcloriști — Gh. Dumitrescu-Bistrița — care timp de 20 de ani și-a împărțit munca între catedră și redactarea primei reviste românești de folclor, IZVORAȘUL, imprimarea pe bandă de magnetofon a cîntecelor vechi și a doinelor de prin părțile locului, renumitele scoarțe oltenești cu modelele ingenios stilizate — iată doar cîteva din revelațiile prilejuite de cercetările făcute în inima Severinului...

Aceleași satisfacții le-au avut și studenții brigăzii care au colindat — sub conducerea lectorului Traian Mîrza — ținuturile din Țara celor trei Crișuri. Fiindcă s-au întîlnit cu istoria și arta orașului de pe Crișul Repede, pentru că drumurile lor i-au dus în satele din apropierea Tisei la horele de duminică și au putut să admire arta ceramicei, meșteșugită de mîinile meșterilor olari bihoreni.

Toate aceste cercetări de folclor, etnografie, istorie, artă plastică vor constitui peste puțină vreme subiectul unui simpozion. Studenții clujeni vor urmări pe această cale intinerarele străbătute de colegii lor în vederea culegerii unor bogății de netăgăduit, create și păstrate de poporul nostru. Totodată, în holul Casei de cultură „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Cluj va fi deschisă și o expoziție de pictură-grafică-etnografie-fotografii, care va oglindi munca celor două brigăzi studențești care au fost în Oltenia și Crișana.

Dumitru VÎRTIC

Cînd își va face datoria personalul cantinelor?

Condițiile igienice în care luăm masa la cantina „Victoria" sînt necorespunzătoare: nu se ține seama nici de cele mai elementare reguli de igienă, fețele de masă fiind aproape în permanență murdare, tacîmurile maleabile și unsuroase. E de-a dreptul jenant ca fiecare dintre noi să se vadă nevoit să-și șteargă furculița sau cuțitul cu șervețelele aduse „de-acasă". Tot la aceeași cantină pîinea este de cele mai multe ori foarte veche, iar carnea nefiartă suficient. Aceleași tacîmuri murdare sînt și la „6 Martie" și uneori și la „Grozăvești". Chiar dacă la aceste cantine servesc masa un număr mare de studenți aceasta nu scuză de loc superficialitatea cu care este privită igiena.

Și nu numai atît: felurile de mîncare se repetă cu o ostentație neplăcută. Ar fi vremea ca nemulțumirile noastre să ia sfîrșit, personalul făcîndu-și datoria.

Maria Victor NICOLAE

Debut studențesc la Filarmonica din Craiova

Duminică, 23 octombrie, Filarmonica din Craiova a prezentat un concert cu caracter de popularizare, în cadrul căruia și-a făcut debutul tînărul violoncelist Ilie Ionescu, student în anul II, la clasa maestrului Iuliu Boniș de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" din București.

În acest prim concert al său, interpretînd o lucrare foarte frecventă în repertoriul violoncelistic — Concertul pentru violoncel și orchestră în la minor de Saint-Saëns — tînărul student a reușit să anunțe un caracter artistic distinct, inedit. Fiind un temperament cu pronunțată tentă romantică, a obținut pe alocuri o deplină fuziune cu opera lui Saint-Saëns, compozitor pe care-l cîntă cu predilecție. De la început — din introducerea dramatică, din pasionatul dialog al violoncelului solo cu orchestra — s-au remarcat fermitatea și forța generoasă a atacului, cu sunet bogat, vibrant.

Succesul de public a fost mai mult decît remarcabil, solistului cerîndu-i-se repetate bisuri, ceea ce l-a determinat să mai execute două cîntece de mare popularitate — „Lebăda" de Saint-Saëns și „Vals sentimental" de P. I. Ceaikovski.

După acțiunea de promovare a tinerelor talente, pe care a întreprins-o orchestra Radio din București, inițiativa Filarmonicii din Craiova de a extinde acest gen de manifestații este de semnalat cu satisfacție.

Ștefan BLANARU

Oare au dispărut fruntașii?

Îmi aduc aminte că acum doi ani, cînd am intrat la Institutul pedagogic din Cluj, primul lucru pe care l-am văzut a fost „Panoul de onoare". Mi-ar fi plăcut atunci să mă văd și eu, în viitor, printre fruntași. N-am reușit. Apoi, mi-am zis că voi căuta să-i găsesc pe cei ce au „onoarea" să fie afișați. În zadar. Doi ani i-am căutat, acum e al treilea... Am aflat, cu părere de rău, că majoritatea din fotografii erau (și sînt!) vechi. Respectivii studenți absolviseră înainte de a fi intrat eu în institut, dar nimeni n-a luat măsuri ca fotografiile să fie schimbate. Să fie ei oare singurii studenți buni pe care i-a avut sau îi are institutul?

Olimpiu BURZ

„Junimea"- cenaclul „Amfiteatrului"

Sub conducerea conferențiarului universitar George Ivașcu **și a scriitorului** Ion Băieșu **a avut loc duminică 23 octombrie, în amfiteatrul „Odobescu" al Facultății de limbă și literatură română din București, deschiderea festivă a cenaclului literar. Prezent la acest eveniment, ZAHARIA STANCU, președintele Uniunii scriitorilor, a evocat călduros anii uceniciei sale literare, vorbind totodată și despre atmosfera cenaclurilor literare dintre cele două războaie mondiale. La propunerea poetului Adrian Păunescu a fost adoptată denumirea de „Cenaclul literar** „Junimea", **al revistei „Amfiteatru". În continuare tinerii poeți studenți Ioana Diaconescu, Dumitru M. Ion, George Alboi, Gheorghe Pituț, Adrian Păunescu și Ion Alexandru au recitat din versurile lor.**

Deschiderea cursului de Istoria artelor

La Casa de cultură a studenților din Cluj a avut loc în seara zilei de 20 octombrie a.c. deschiderea cursului de Istoria artelor. Cu această ocazie lector universitar Angela Motioc de la Institutul de arte plastice „Ion Andreescu" a vorbit despre Rodin. Expunerea a fost însoțită de proiecții cuprinzînd cele mai reprezentative creații ale sculptorului. Numărul mare de studenți prezenți la această expunere a răsplătit cu puternice aplauze această manifestare artistică.

Deschiderea cursului de Istoria artelor ne dă prilejul de a face și unele considerații asupra lui. Și anume: în actuala desfășurare cred că nu-și atinge în întregime scopul. A programa un curs la două săptămîni, așa cum se face acum, înseamnă a concentra și trunchia la maximum o tematică bogată și interesantă și a oferi studentului aproximativ 5—6 cursuri pe semestru, ceea ce este cu totul insuficient. Sugerăm ca de aici înainte cursul să se prezinte săptămînal, oferind astfel participanților posibilitatea aprofundării acestui domeniu.

Mihai MITEA

Rezultatele „Concursului nostru de jocuri distractive"

În urma trierii soluțiilor trimise la redacție, am constatat că un număr de 53 de participanți au dezlegat corect toate jocurile, întrunind punctajul maxim: 326 puncte. După tragerea la sorți au fost desemnați următorii cîștigători:

— premiul I: 700 lei — GLODEANU GAVRIL, student, Facultatea de matematică mecanică Cluj.
— premiul II: 500 lei — MOCANU MIHAELA, studentă, Institutul de arhitectură „Ion Mincu" București.
— premiul III: 300 lei — BELEȚ GHEORGHE, student, Institutul pedagogic Brașov.

Cele zece mențiuni, constînd în cîte un abonament la revista „Viața studențească" pe timp de un an, au fost cîștigate de următorii tovarăși:

Trufin Vasile (student, Facultatea de istorie Iași)
Curatu Eugen Octavian (student, Institutul politehnic „Gh. Gheorghiu Dej" București)
Petrescu State (maistru textilist — Cîmpina)
Zamfiroiu Petru (absolvent Facultatea de medicină generală Cluj)
Mihail Negre (student, Institutul pedagogic Bacău)
Ioniță Viorel (student, Electronică industrială București)
Ciucă Nicolae (elev, Grupul școlar forestier Curtea de Argeș)
Antalag Păun (student, Institutul pedagogic Oradea)
Moise Victor (student, Institutul politehnic Timișoara)
Prozarov Nicolae (navigator — Constanța)

Felicităm pe cîștigătorii concursului nostru cum și pe toți acei care ne-au trimis dezlegări bune; de asemenea, mulțumim tuturor acelora care și-au însoțit dezlegările cu cuvinte de apreciere la inițiativa revistei și le promitem — întîmpinînd astfel dorințele lor — că vom mai organiza și pe viitor asemenea concursuri.

AL CUI ELEV SÎNTEȚI?

Sau cine v-a transmis nobila ștafetă a pasiunii pentru activitatea în care vă treceți ore și zile lungi cercetînd, comparînd, pronunțînd, poate după ani de incertitudini, o concluzie ?

Mulți oameni de știință din țara noastră, profesori pe care-i admirăm la cursuri, în laboratoare sau ateliere, pot răspunde cu o bogăție de date invocînd pe maeștrii lor, creatori ai unor bogate tradiții științifice și artistice românești.

Ne putem mîndri cu o școală românească de prestigiu în chimie, biologie, fizică, matematică, medicină, istorie și în atîtea alte domenii, așa după cum ne putem mîndri cu o întreagă pleiadă de profesori de prestigiu care atrag cu căldură în jurul lor pe cei mai talentați tineri încă din anii studenției, conferind acestui act atributul unei înalte datorii didactice și științifice.

În numărul de față răspunde întrebării noastre prof. dr. docent DIONISIE PIPPIDI, de la Facultatea de istorie a Universității din București.

— Un răspuns corect e mai puțin simplu decît s-ar crede. Oricum, presupune un acord asupra a ceea ce se înțelege prin „a fi elevul cuiva". Un profesor vorbește în fiece an în fața mai multor zeci (uneori mai multor sute) de studenți, pe care îi reîntîlnește apoi la unul sau chiar la un șir de examene. Putem spune despre toți aceștia că ar fi elevii lui ? De bună seamă nu, chiar dacă unii vor fi reușit să-și treacă probele cu note mari...

„Elevi" pot fi numiți numai aceia care se leagă de învățămîntul profesorului adînc și durabil ; care nu se mulțumesc să-l asculte, ci-l și citesc ; care prețuiesc în persoana și opera lui anumite însușiri intelectuale și morale ; care au deprins, pe lîngă interesul pentru un anumit domeniu de cercetare, o metodă de lucru...

Ar mai fi o condiție : să continue opera maestrului. Aceasta nu se întîmplă însă întotdeauna ; ceea ce contează este de fapt nu domeniul, ci metoda cu care s-a deprins să lucreze, spiritul însetat de cunoaștere și investigare de care este pătruns și care e definitoriu pentru legătura dintre ucenic și dascăl...

— Deci, în această accepțiune a termenilor, al cui elev sînteți ?

— Doi au fost oamenii care au contribuit îndeosebi la formația mea de cercetător : în țară, în timpul anilor de studenție, Vasile Pârvan ; mai tîrziu, la Paris, unde mi-am continuat studiile după luarea licenței, Jérôme Carcopino. Membru al Academiei Franceze, membru al Academiei de Inscripții din Paris, membru de onoare al Academiei noastre și al altor academii, profesorul Carcopino e unul din istoricii de mare faimă ai zilelor noastre, specialist în istoria Romei și a civilizației romane. În principalele-i lucrări și tot așa în cursurile și seminariile sale, profesorul Carcopino mi se înfățișa stăpîn pe izvoarele literare ca și pe cele arheologice ori epigrafice, mînuind cu egală îndemînare critica textelor și exegeza monumentelor. Exemplul lui m-a întărit în convingerea despre unitatea lumii antice ca dezvoltare istorică, astfel că, de-a lungul anilor, în cercetările mele n-am despărțit nicicînd domeniul grec de cel latin. Tot astfel, contactul cu o operă nu numai vastă, dar plină de sugestii, m-a introdus în tainele creației intelectuale, făcîndu-mă să înțeleg că pentru a resuscita trecutul trebuie să înțelegi prezentul, că pentru a putea valorifica tezaurul cultural al omenirii trebuie să începi prin a fi tu însuți om de cultură, sensibil la tot ce e frumos și mare în truda milenară a oamenilor de pretutindeni...

Astăzi, după atîția ani, mi se pare că în activitatea profesorului meu am găsit strălucit exprimate sentimente și idei de care eram stăpînit în chip nedeslușit în momentul sosirii mele la Paris.

Întrebarea dv. însă mă întoarce totodată la primele emoții trăite pe băncile Facultății de litere, la profesorii mei bucureșteni : Iorga, Densușianu, Pârvan. Cît a trăit Pârvan, adică pînă în 1927, toată rîvna mea s-a cheltuit pentru el ; cărțile lui îmi erau cărți de căpătîi, cursurile și seminariile lui erau singurele la care nu lipseam niciodată.

— Vă numărați deci printre ultimii elevi ai lui Pârvan ?

— Să zicem, printre ultimii lui ascultători, împreună cu prietenul și colegul meu Nestor, sau cu regretatul Constant Grecescu, mort înainte de vreme. An de an, de cinci ori pe săptămînă, la ora 11 ne întîlneam la cursul „magistrului", cum i se spunea, dacă nu cu sentimentul unor conspiratori, cu fiorul unor participanți la o taină. Respectul pe care Pârvan îl inspira studenților nu era egalat decît de trufia cu care cei mai vechi priveau pe ultimii veniți la cursurile lui. Glumesc, firește, dar ceea ce e totuși adevărat e că și unii și ceilalți făceam „bloc" în raport cu fidelii altor săli de curs, simțeam o anume solidaritate prin participarea la o lecție rostită cu căldura cu care se oficiază.

— Vreți să spuneți că expunerile lui Pârvan se caracterizau prin...

— ...solemnitate. O solemnitate care nu-l părăsea nici o clipă cît era pe catedră și care ne dădea nouă, celor ce-l ascultam, sentimentul că știința e un domeniu de care nu te poți apropia decît cu evlavie.

— Dar conținutul lecțiilor ?

— Conținutul lecțiilor, firește, era interesant și nou, cu atît mai nou cu cît era vorba de protoistoria Daciei și cu cît Pârvan însuși, care în acei ani dădea formă definitivă *Geticelor*, era captivat de problemele pe care le expunea. Pe cît de atrăgător, cursul era deci stimulant, în sensul că ariditatea materiei era compensată de necontenitul apel la inteligența ascultătorilor și de sentimentul acestora că — urmărind prelegerile — participau alături de maestru la explorarea unui ținut necercetat. Felul acesta de a asocia pe studenți la propria muncă științifică, permițîndu-le să asiste pas cu pas la căutarea adevărului, a acelui adevăr pe care mai tîrziu cititorii îl regăsesc expus simplu și clar în cărțile tipărite — are o valoare educativă deosebită, o însemnătate ce nu poate fi de ajuns subliniată. În asemenea momente se trezesc vocațiile, și nu-i de mirare că o bună parte din ascultătorii ultimelor cursuri ale lui Pârvan și-au înscris, cum se știe, numele în analele arheologiei românești, devenind la rîndu-le dascăli și îndrumători...

— Alături de alții și dv., dacă-mi permiteți să observ.

— Fără îndoială, în măsura mai mare sau mai mică în care am realizat ceva în știință, îndemnul s-a trezit în mine de-a lungul anilor petrecuți în seminarul lui Pârvan. Dar cu mine s-a mai petrecut ceva, care nu e lipsit de interes : un soi de „a doua conversiune", dacă pot să mă exprim astfel. Colegii la care am făcut aluzie s-au angajat direct în munca de explorare a trecutului național , unii chiar de pe băncile facultății. Și pentru că urmau exemplul lui Pârvan din acei ultimi ani ai carierei lui științifice și profesorale, au devenit toți arheologi militanți, istorici ai societății primitive. În cazul meu, atracția foarte puternică pentru antichitatea greco-romană m-a purtat pe alte drumuri. Timp de două decenii n-am scris aproape nimic despre istoria noastră veche, nici nu m-am ocupat de documente scoase din pămîntul țării. A fost nevoie de impulsul extraordinar dat, începînd din anul 1949, cercetărilor privitoare la trecutul național pentru ca munca să-și schimbe făgașul. În asemenea împrejurări am devenit și eu istoric al pămîntului românesc în antichitate, epigrafist și chiar arheolog. Rezultatele — multe, puține — se cunosc : nu despre ele e astăzi vorba. Mai degrabă țin să relev că abia în această a doua etapă a activității mele științifice întîlnirea cu Pârvan și-a dat roadele. Brazda pe care am încercat s-o duc mai departe, în pămîntul încărcat de istorie al Dobrogei, e o brazdă deschisă de el... Pînă la o vreme ca săpător, la Histria, astăzi chiar ca editor de texte grecești și romane din coloniile pontice, am conștiința că întregesc opera lui. În așa măsură că, în 1957, în prefața unei cărți care strîngea laolaltă cîteva contribuții la istoria veche a țării, simțeam nevoia să scriu cele ce urmează : „Autorul ține să-și exprime recunoștința... în primul rînd față de opera lui Vasile Pârvan, a cărui amintire i se înfățișează mai vie decît oricînd în anul celei de-a treizecea prăznuiri a morții învățatului. Dacă, aproape în toate problemele luate în examen, atitudinea ucenicului se deosebește de a fostului său dascăl, explicația trebuie căutată în progresul înregistrat în curs de o generație în cunoștințe și în metode, și care n-ar fi fost posibil fără pilda impresionantă și munca plină de abnegație a celui ce și-a legat numele de cea mai veche istorie a pămîntului dintre Carpați și Marea Neagră."

Așa s-a petrecut ceea ce am numit înainte „a doua mea întîlnire" cu Pârvan. Sper că succesele științifice viitoare ale elevilor — de data aceasta **ai mei**, azi cercetători pricepuți și apreciați la Institutul de Arheologie al Academiei sau cadre didactice ale facultății noastre — să-mi prilejuiască „cea de a treia întîlnire cu maestrul".

— Puteți să menționați numele cîtorva dintre ei ?

— Precizarea de „cîțiva" mă avantajează. Altfel șirul ar fi foarte lung : Alexandru Vulpe, Emilian Popescu, Ana Popa Ștumar, Zoe Condurachi, Alexandra Ștefan...

Alexandra Ștefan, una dintre cele mai tinere eleve ale tovarășului profesor D. Pippidi, absolventă de un an a facultății, se apropie cu oarecare timiditate de acest subiect. Este aceasta o dovadă a respectului și admirației față de maestru ? Negreșit. Dar înseamnă în același timp și răspunderea pentru obligațiile ce le creează afirmația de a te numi „eleva" unui asemenea profesor.

— L-ați cunoscut pe tovarășul profesor, desigur, la curs.

— Nu. Cu un an mai devreme, la cercul științific de istorie veche și arheologie pe care-l conduce cu însuflețire și acum.

— Un profesor temut ?

— Mai curînd exigent, dar o exigență stimulatoare.

— Prima lucrare de cerc a fost, probabil, și un prim succes.

— Nu chiar. Atunci, în anul II, m-am străduit să includ cu asiduitate în lucrare mult din ce cunoșteam în legătură cu subiectul ; o lucrare „vastă", expusă într-o oră și jumătate care a cam plictisit auditoriul. După cum ați observat nu-mi începusem munca suficient de organizat. Simțeam acut lipsa unei metode de investigare. Am căpătat-o în anii următori, cînd sub îndrumarea tovarășului profesor Pippidi am elaborat lucrări la cercul științific, precum și lucrarea de diplomă.

De un an sînt cercetătoare în secția numismatică și epigrafie a Institutului de arheologie al Academiei, condusă de tovarășul profesor Pippidi. Urmăresc o temă mai puțin comentată pînă acum, privind un asepct al crizei elenistice în bazinul Pontului Euxin. Aceasta înseamnă trei ani de cercetare, de muncă serioasă, nelipsită de dificultăți.

— Și într-o perspectivă mai largă ?

— Sper să îndreptățesc așteptările profesorului meu.

Pagină realizată de G. RUȚA

MONUMENTELE PATRIEI
Cetatea Istria

ALEGERI ÎN ASOCIAȚII

Viața asociațiilor studențești cunoaște în aceste zile momente însemnate: au loc adunările de dări de seamă și alegeri în asociațiile din facultăți și institute. Analiza amplă a modului în care au muncit asociațiile în trecutul an universitar, a felului în care au contribuit la antrenarea studenților pentru un studiu aprofundat, întărirea disciplinei universitare, o comportare demnă de calitatea de student în facultăți și în afara lor, precum și a îndeplinirii sarcinilor ce le revin în activitatea artistică, sportivă, recreativă și social-gospodărească, constituie premisa stabilirii măsurilor pentru ridicarea pe o treaptă superioară a muncii de asociație în noul an universitar. Promovarea în conducerea asociațiilor a celor mai buni studenți, fruntași în studiu și comportare, tineri cu spirit de răspundere și pasiune pentru munca de asociație, buni organizatori ai activităților — reprezintă, de asemenea, o problemă de bază care a fost examinată cu toată atenția în adunări. Publicăm mai jos însemnări de la adunări:

La I.S.E. București — Facultatea de economie generală

CÎND NU FOLOSIM SUFICIENT INSTRUMENTUL ANALIZEI...

Printre primele adunări de dare de seamă și alegeri ale asociațiilor studențești asupra cărora ne-am îndreptat atenția a fost și aceea de la Facultatea de construcții civile din Capitală. De la bun început trebuie să spunem că membrii consiliului A.S., sprijiniți și îndrumați îndeaproape de către biroul de partid și activiștii Centrului universitar București, au pregătit în bună măsură dezbaterile, s-au străduit să le asigure reușita. Raportul a reliefat o seamă de aspecte importante ale activității, evidențiind succese și inițiative prețioase, înfățișînd totodată preocuparea asociației pentru însușirea unor forme și metode de muncă adecvate. În majoritatea cazurilor, cei înscriși la cuvînt n-au ezitat să trateze cu ascuțime diferite probleme ale muncii de asociație desfășurate la Construcții civile, să intervină cu propuneri concrete. Am aminti, aici, observațiile Anetei Lichting și ale lui Arpad Decsei privind practica studenților, stilul defectuos de muncă — încărcat de ședințe și prea puțin aplicat realităților — insuficienta activitate culturală. Aprecierile făcute de Mircea Ștefănescu asupra inactivității unor delegați de grupă sau aportul lui Tiberiu Zorapapel în clarificarea unor probleme ale cercurilor științifice se înscriu de asemenea pe linia unor încercări de a analiza mai în profunzime datele vieții de asociație.

Intervenția decanului Victor Popescu, prin prezentarea lucidă și principială a situației profesionale, a atras între altele atenția și asupra pierderii de 10 la sută studenți înregistrată anual, iar secretarul organizației de bază P.C.R., conf. Vasile Moldovan, a subliniat în concluziile sale importanța pe care trebuie s-o aibă factorul educativ.

După cum a reieșit însă și din dezbaterile adunării și dintr-o documentare a noastră ulterioară, unele probleme care au constituit obiectul raportului n-au fost scrutate cu curaj, pînă la esență, aceasta datorîndu-se în primul rînd tratării lor superficiale, lipsite de orizont critic. Fapt care n-a permis de altminteri tragerea unor concluzii mobilizatoare, menite să ducă la manifestarea unei opinii prompte, de masă, față de lipsa de răspundere a unor studenți pentru pregătirea lor profesională, împotriva încălcării normelor vieții universitare.

Analiza capitolului profesional, spre exemplu, a oscilat între constatări și aspirații generale, împrumutînd uneori tonul unei expuneri, neîntemeindu-se pe o abordare pătrunsă de o mare răspundere a problemelor învățăturii.

De la secretariatul facultății aflăm că numărul repetenților înregistrat în anul școlar 1965/1966 este de 91, iar exmatriculările și retragerile ating cifra de 61. Cu alte cuvinte, din 992 de înscriși au irosit zadarnic banii statului 152 — cifră echivalînd cu absența din producție, timp de un an, a unui număr de ingineri necesari unei întreprinderi de importanță republicană! Iar dacă privim în registrul anului 1964/1965 observăm că pierderile prin repetenție și exmatriculare s-au ridicat, de asemenea, la 18 la sută. Dar să mergem mai departe. După semestrul întîi, anul trecut existau în condici 20 034 absențe nemotivate, **iar în urma măsurilor pe care pretinde că le-a întreprins comisia profesională,** la sfîrșitul semestrului II descoperim 22 924 absențe nemotivate; oare, ne întrebăm noi, nu era cazul — deoarece îl găsim citat la „cauze" — să nu se fi trecut cu vederea peste un asemenea fenomen? În 8 februarie 1966, conf. ing. Nicolae Pătrîniche, prodecanul Facultății de construcții civile, semnala într-un articol publicat în „Viața studențească" atitudinea de delăsare, demobilizantă, a unor studenți, tendința de neprezentare la examenele sesiunilor obișnuite. Și încheia: **„Cel mai important factor care poate contribui la îmbunătățirea substanțială a rezultatelor examenelor din facultatea noastră este întărirea răspunderii studenților pentru propria lor pregătire profesională. În această direcție trebuie îndreptată munca instructiv-educativă a cadrelor noastre didactice, activitatea politică și educativă a organizațiilor U.T.C. și A.S. din facultate".** Membrii consiliului nu numai că nu au transformat în obiect de discuții articolul, că n-au stabilit măsuri, dar parte din ei nici măcar nu s-au ostenit să-l citească... Cum lucrurile se rezolvă mai greu de la sine, după sesiunea din vară procentul integraliștilor abia se ridica la numai 23,7 la sută, iar 721 de studenți din totalul de 992 aveau restanțe. Ca atare numărul neprezentărilor la examen de la o sesiune la alta s-a dublat. Însă în raport se expediază urgent problema, după ce i se atribuie calificativul „grav" și se arată, citîm: **„Cauza unor asemenea stări de lucruri este în legătură cu lipsa de preocupare și răspundere a unor studenți față de propria lor pregătire profesională".**

Faptele demonstrează însă că „lipsa de preocupare și răspundere a unor studenți" a fost favorizată și de o slabă muncă educativă, pentru întărirea căreia recenta conferință nu a stabilit măsuri eficiente, concrete.

Se cereau, așadar, discernute din marea mulțime a fenomenelor acelea care se ridică prin însăși importanța lor **la gradul de problemă** și analizate în toată complexitatea; autorii nu trebuiau să se mulțumească a ajunge în constatări doar pînă la prima cauză, ori prima consecință. Apoi, era necesară o aplecare mai atentă asupra modului în care au lucrat membrii consiliului. Și în acest caz se pare că au fost oameni care au muncit intens și oameni fără simțul responsabilității, care au lăsat sarcinile scrise pe hîrtie. Unii au greșit din lipsă de preocupare, alții din lipsă de experiență. Pentru ce să nu știm **cînd, de ce și din cauza cui** un lucru a ieșit bine sau prost?

Așa cum era firesc, în momentul în care raportul n-a mers, în măsura ce se impunea, pe linia analizei profunde — iar lucrul acesta apare și mai evident la prezentarea activității cultural-artistice — ne-am fi așteptat ca planul de activități să aducă un corectiv, stabilind niște măsuri foarte concrete. Dar iată că după două pagini de obiective valabile pentru orice facultate tehnică din țară, consiliul A. S. a pus punct. Noului consiliu ales, în componența căruia au intrat și membri fără prea multă experiență, i se oferă drept coordonate pentru viitoarea activitate, aranjate pe puncte și subpuncte, fraze frumoase, dar cel mai adesea vagi. Cum va reuși noul consiliu să determine o atitudine combativă față de cei ce se sustrag de la îndeplinirea obligațiilor universitare, să contribuie la imprimarea unei discipline universitare exemplare, să desfășoare săptămînal o activitate cultural-artistică și sportivă bogată, tinerească și atractivă — se întrevede prea puțin din planul de activități ce și l-a stabilit!

Ar fi fost de datoria celor care au sprijinit Consiliul A. S. al Facultății de construcții în pregătirea adunării să ducă lucrurile pînă la capăt. Activiștii prezenți la dezbateri, între care și președintele Consiliului U.A.S. București, Nicolae Irimie, ar fi trebuit să ia cuvîntul în cadrul lucrărilor și să-și aducă aportul la elucidarea unor probleme, la stabilirea sarcinilor ce se impun asociațiilor studențești, în lumina recentei plenare a C.C. al U.T.C.

Nădăjduim că toate acestea vor fi suplinite în viitorul cel mai apropiat printr-o instruire atentă, riguroasă și un sprijin concret.

Roxana COSTACHE

Dezbatere serioasă și atentă la Tîrgu-Mureș

Conferința de alegeri din 22 octombrie 1966 a noului consiliu A. S. la I.M.F. Tg. Mureș a prilejuit o analiză serioasă și atentă a muncii de asociație din institut, cu roadele și lipsurile ei.

Abordarea matură a diverselor aspecte ale vieții de asociație — atît în darea de seamă cît și în discuții — a evidențiat înaltul simț de răspundere profesională și cetățenească al participanților, care au raportat rezultatele lor la activitatea laborioasă a întregului popor, la exigențele actuale ale operei de desăvîrșire a construcției socialismului.

Retrospectiva profesională la I.M.F. face cinste acestui institut prin numărul mare al studenților promovați — 1040 din 1059 —, prin notele bune obținute în sesiunile de examene, prin acea libido-scientiae concretizată în activitatea de cercetare a cercurilor științifice studențești. Darea de seamă a evidențiat anii IV, V, VI — Medicină generală, anii IV, V, VI — Pediatrie, unde carnetele de student poartă pe filele lor note de la 7 în sus.

Subliniindu-se importanța cercurilor științifice în pregătirea lucrării de diplomă, dezbaterile au atras atenția asupra insuficientei preocupări a asociației pentru abordarea în cercetarea științifică a disciplinelor de ordin clinic.

Fără îndoială că această pădure tînără își are uscăturile ei care nemulțumesc și îngrijorează: peste 300 de absențe nemotivate în semestrul al II-lea, 100 de studenți cu trei sau mai multe restanțe în sesiunea din toamnă.

S-a constatat că rezultatele nesatisfăcătoare se înregistrează îndeosebi la anii I și II, ceea ce indică printre cauze și o insuficientă preocupare a organelor de asociație pentru crearea și întreținerea unei opinii colective sănătoase, la anii mici, unde formarea a ceea ce definim de obicei atmosferă universitară se află abia la început. Dar, deși darea de seamă a analizat amplu aspectele profesionale, participanții la conferință (în special cei din anii amintiți înainte) nu au luat în discuție suficient tocmai aceste manifestări negative care infestează atmosfera universitară.

La absențele nemotivate, la existența unor studenți cu pregătire submediocră se ajunge atît din lipsa de răspundere a celor în cauză, cît și din indulgența unor colegi necombativi, neinteresați de viața întregului colectiv al grupei.

Este timpul ca toți să înțeleagă faptul că a fi adevărat coleg înseamnă a depăși sfera egoismului în favoarea receptivității la tot ce se petrece în grupa, anul din care faci parte.

Noul consiliu A. S. va trebui să acorde acestei probleme o maximă atenție, de altfel a fost consemnată în planul de lucru întocmit. Aceasta ridică și în fața resortului cultural o serie de sarcini noi, printre care învățarea de către masa studenților a cîntecelor tinerești revoluționare.

Aceste aspecte ale vieții universitare au fost discutate la conferința de alegeri de la I.M.F. cu dorința sinceră ca cele rele să se îndrepte, iar cele bune să se urmeze, cum ar zice cronicarul. Pentru a contribui la progresul calitativ al muncii noastre, care, sperăm, va marca încă o etapă; pe un drum ascendent, desigur.

Silvia SIN

Trei orizonturi ale unei singure pasiuni

În urmă cu mai bine de un an, din autobuzul care oprea în fața Întreprinderii de piese de radio și semiconductori Băneasa cobora familiar un tînăr purtînd în figura sa ceva care te făcea să-l bănuiești c-ar fi student venit în practică. Pînă nu se recomandase lucrătorilor din secția de tranzistoare nimeni nu bănuise că, de fapt, **MIHAIL CARP** era absolvent al Facultății de electronică. Conducerea fabricii însă îl cunoștea bine mai de mult. De doi ani făcuse practică într-o altă secție apoi, prin anul al cincilea, venise cu o propunere îndrăzneață — construirea unui aparat de măsurat rezistivitatea straturilor de taxare la semiconductoare.

„Propunerea" constituia în același timp unul din punctele de „rezistență" ale proiectului său de diplomă la facultate.

— Problema măsurătorilor la semiconductoare preocupă în ultima vreme pe specialiști în mod deosebit, ne spunea nu de mult Mihail Carp, pe care l-am cunoscut într-una din halele fabricii. Ideea de a lucra în domeniul semiconductoarelor mi-a venit din facultate, de prin anul III. Totul a pornit de la niște referate ținute la cercul științific.

Pe urmă, profesorul **STERE ROMAN**, aflînd preocupările mele, mi-a recomandat cercetarea unei metode mai avantajoase de măsurare.

— Și cum piesele de radio presupun o mare finețe de măsurare...

— Cred că vă-nchipuiți că noi, electroniștii, lucrăm cu piese de ordinul zecimilor de milimetru (de altfel, ca o curiozitate, vă pot spune că în incinta fabricii se află și o „manicură" pentru aranjarea unghiilor lucrătoarelor de piese foarte fine). Dar problema măsurătorilor e complexă ; au fost propuse vreo zece metode de măsurare. Firește că, fiecare, teoretic vorbind, era perfectă.

— Dar de la teorie și pînă la practică...

— S-a dovedit că nu dădeau rezultate. De ce ? Erau și complicate și imprecise. Plus timpul de măsurare.

— Și metoda pe care se bazează aparatul dv. ?

— Vedeți, e destul de dificil să vorbești de ce-ai făcut tu. Între modestie și laudă de sine...

— Bine, dar de noul dv. aparat ne-au vorbit și colegii. Au avut numai cuvinte frumoase și inginerul **MIHĂILĂ ION** și **FELICIA NICOLAU** și **ISPAS VALERIA**...

Am aflat că aparatul se află în stadiul final de construcție și că va avea, pe lîngă o serie de mari avantaje, și pe acela de largă aplicație.

— Am vrea să ne spuneți ceva și despre modalitatea în care munca din amfiteatrele facultăților se continuă cu munca din amfiteatrele patriei și cum ați fost primit aici în uzină.

— E pentru prima oară cînd mi se cere așa ceva. Nu-mi plac vorbele mari și aș vrea să spun și să înțelegeți totul prin două cuvinte : **pasiune** și **perseverență.** Pe oamenii de aici i-am cunoscut din timpul practicii ca student. I-am admirat, mi-a plăcut cum muncesc și-am așteptat cu nerăbdare să pot veni alături de ei. Cînd te pasionează profesiunea și-ți plac oamenii lîngă care lucrezi totul devine atrăgător. Mă opresc, însă, fiindcă am început să devin patetic...

★

La laboratorul de piese radio facem o nouă cunoștință : **VALERIA ISPAS**, absolventă **1965** — Fizica macromoleculelor.

Începem de data asta cu o altă întrebare :

— Ce părere aveți de răspunderile care stau în fața tinerilor absolvenți ai facultăților de științe exacte ? Este vorba de un anume specific al răspunderii ?

— Evident. Răspunderile diferă de la un specialist la altul. N-am să spun un lucru nou dacă voi afirma că viitorul aparține tehnicii. Și, atunci, răspunderile noastre sînt cu atît mai mari. În domeniul în care lucrăm noi mereu se descoperă ceva, mereu intervine noul. Și dacă nu ții pasul cu noutățile riști să fii depășit.

Discuția se-nfiripă repede. Tînăra ingineră trece pe rînd la scurta „istorie" a muncii sale de la sosirea în fabrică. A venit întîi ca stagiară împreună cu alți doi colegi. Nici ea și nici ceilalți cu care venise nu prea aveau experiență. Colegii au stat cîteva luni și-au plecat. Poate nu le plăcuse aici, poate nu-i pasiona munca și fabrica. Ea a rămas.

— Și cînd o să vă spun ce m-a determinat să rămîn aici, poate o să rîdeți : o nereușită. Ca oricare inginer, la-nceput visam să realizez ceva mare, să inventez ceva. Am început să studiez serios problema izolării rezistențelor. Știam că nu pot crea ceva extraordinar în domeniul acesta, dar mă atrăgea. În facultate făcusem mai multă teorie. Firește, nu poate rezista oricine ispitei de a începe cercetările cînd se vede în fața unor laboratoare atît de bine utilate și de moderne ca aici...

— Și eșecul cum a venit ?

— Simplu. Am construit, după un alt model, o rezistență plantată vertical. A funcționat ea dar nu s-a putut realiza o tehnologie de masă. Și, oricum, pentru o visătoare cum eram eu...

— Și ați dezarmat ?

— Nicidecum. Cred (acum o spun pentru alții și din puțină experiență) că primul insucces, atunci cînd ai gînduri serioase și vrei să muncești cum trebuie, nu poate decît să te ambiționeze. Dacă nu se întîmplă așa înseamnă că n-ai pasiune.

— Și dacă n-ai pasiune...

— ..Nu poți face nimic reușit. De altfel noi, absolvenții din **1965**, am fost o promoție entuziastă. Cred că ați auzit de unii din colegii noștri ca Nicolescu Basarab, Cezar Gheorghe și alții.

★

A treia cunoștință este din nou un tînăr : **CREANGĂ LUCIAN**, absolvent din **1965** al Facultății de electronică industrială. Deși tot de un an sosit și el aici, la I.P.R.S. Băneasa, îl recomandă totuși o inovație cu aplicații largi : puntea de comandă pentru mașinile automate de filetaj direct. Avantajele ei constau în mărirea productivității muncii prin combinarea a două operații într-una singură.

— E o încercare timidă într-un domeniu vast, încearcă parcă să se scuze mai degrabă decît să ne lămurească tînărul inginer.

— Care credeți că este condiția Sine qua non a creației în domeniul electronicii ?

— Posibilități de creație avem toți, rămîne să le valorificăm. Că avem toate condițiile asigurate s-o facem iarăși e un lucru de necontestat. Rămîne deci pe primul plan răspunderea personală, autoexigența. În facultate se dau o sumă de cunoștințe, se face pregătirea profesională. Dar formarea unui stil de muncă propriu, adoptîndu-l fiecare după cît știe că mai are de învățat, după ce știe că mai are nevoie să știe, e ceva mai greu și depinde de fiecare.

Abandonînd terenul discuțiilor teoretice, mai generale dar importante și ele, am revenit totuși mai aproape, la exemplul personal.

— Firește, ne spune inginerul Creangă Lucian, din cercetările și inovațiile noastre mai avem multe de-nvățat. Ce am făcut la facultate se consolidează aici, se aprofundează și se completează practic în fabrică de la o zi la alta. Și în acest sens cred că se poate vorbi de creație, fără a vă-nchipui însă dintr-o dată invenții și descoperiri extraordinare.

Fl. POPESCU

Omul și umbra lui din caverne

Într-o bună zi, un individ cam bizar, după cîte se spune, schizofrenic, care încercase să intre la o facultate dar nu a reușit, care e laborant nu știu unde și care a fost funcționar pe la un aeroport, întîlnește o fată într-un parc. Ea este frumoasă. Ea este soră într-un spital și, pentru că în ziua aceea era liberă, hotărîse să se plimbe. Se afla pe o bancă atunci cînd acel oarecare Constantinescu intrase în vorbă cu ea. Și, pentru că nu aveau altceva mai bun de făcut, au început să dialogheze verzi și uscate, toate acele nimicuri importante care constituie de obicei substanța discuțiilor dintre doi necunoscuți. Se pare că interludiul fiind interesant, ambii parteneri au fost de acord să-l continue la o cafea, într-unul din barurile înconjurătoare. El vorbește calm, moderat, echilibrat, academic : el este prin urmare un om în care te poți încrede. Și, deoarece începuseră în parc și continuaseră la o cafea, era logic să ajungă la un restaurant.

Restaurantul era plin și se pare că el era pe acolo foarte cunoscut. Sub diverse profesiuni : inginer, student și așa mai departe. Printre altele, se repede pînă la una din mesele vecine, unde se află frații Codruț, unul student la Construcții, celălalt la Geografie, și-i informează că a pescuit o femeie de rasă. Se reîntoarce la masă, apoi, peste un timp, după pregătirea psihologică necesară, o invită la el acasă pentru a-i arăta niște schițe sau proiecte sau machete sau cam așa ceva. Ea refuză, dar sfîrșește prin a accepta. Și așa se face că o necunoscută ajunge prin intermediul unui necunoscut într-o casă necunoscută. Casa este pustie. Familia lui este plecată în concediu. El trece la ofensivă, dar ea rezistă. Înfuriat, el o bruschează și continuă prin a o lovi. Apoi o închide în baie împreună cu un halat al surorii sale și-i adresează un ultimatum. Ea încă rezistă. Urmează siluirea.

FOILETON

Primele leziuni au și apărut pe corpul ei. I se face rău și-l roagă să meargă după niște medicamente. Dar el cere unui vecin niște antinevralgice pe care ea le refuză. Atunci „inginerul" se îmbracă și pleacă după medicamente. Înainte de asta trece însă pe la restaurant unde frații Codruț continuau să bea împreună cu un alt individ, un șofer oarecare. Îi anunță că pot veni la el, ceea ce ei nu întîrzie să facă.

Rămîn toți patru într-o cameră vecină împreună cu o sticlă de coniac. Apoi, șoferul trece alături. Ea îl refuză și el o bate. Ea îl strigă pe „inginer", se aruncă de gîtul lui să o scape. El refuză. Sînt răsturnate mobile. Cea de a doua siluire este consumată și ea. Triumfător, șoferul revine :

— Fraților, drumul e liber. E rîndul vostru !

Intră primul dintre frați. Aceeași poveste. Apoi cel de-al doilea frate. Fără luptă, căci ea este epuizată. Dar aceeași poveste.

Tîrziu, toți pleacă în timp ce ei îi este din ce în ce mai rău. A doua zi va povesti totul forurilor competente. Urmează procesul la care toți mint, se dezic, se întrec în a se dezvinovăți. Dar sfîrșesc prin a primi pedepsele corespunzătoare.

Acestea sînt faptele. Nu mă interesează, și nici nu doresc să aflu care este sentința exactă. Mă interesează faptele și semnificația lor. Nu mă interesează aici să fac rechizitoriul tuturor personajelor. Fiecare are partea lui de vină, începînd cu victima — atît de credulă în fața primului întîlnit. Nu mă voi ocupa de celelalte bestii, ci de cei doi studenți, frații Codruț.

Iată, așadar, doi studenți, doi viitori intelectuali intrînd într-o poveste pe aproape neverosimilă. Iată doi tineri care participă la adunările generale U.T.C. și care participă la un viol colectiv. Iată doi tineri studenți cu o morală aparent perfectă, dar cărora le lipsesc cele mai elementare scrupule și principii dincolo de existența universitară. Iată, așadar, omul dedublat, bestia umană, ilustrarea concretă a doctorului Jeckyll.

Omul cavernelor și omul amfiteatrelor integrați în aceeași unitate. O imagine incredibilă pentru oamenii acestui timp. O imagine accidentală, la care mă gîndesc mereu și pe care n-o pot evita. Privesc însă de la o fereastră a căminului și văd acel viu du-te-vino al studenților. Văd pretutindeni zîmbete, multe zîmbete. Ele nu sînt accidentale însă : la ele trebuie să mă gîndesc.

OMICRON

TIMIŞOARA, CETATEA

Incepind cu acest număr revista noastră va oferi lunar subredacţiilor din fiecare centru universitar prilejul de a prezenta colegilor din celelalte 14 o imagine succintă, reporterieească, la zi, a ceea ce e specific vieţii universitare din oraşul studenţiei lor. E un monolog la distanţă şi un dialog în timp. Să-i citim pe timişoreni. Şi să sperăm că, răspunzindu-le, corespondenţii noştri se vor strădui de fiecare dată să dovedească propriilor colegi că nu au nici un motiv de... transfer. Dimpotrivă. Sintem convinşi, impreună cu fiecare din cele 15 subredacţii, că centrul său universitar e cel mai frumos şi mai interesant. De aceea şi inaugurăm noua noastră rubrică.

MECIPT-NICI-CANT...

La început a fost Mecipt 1. Apoi o grupă de specializare. Acum e o secţie nouă a Politehnicii. Mănunchi de entuziasm, visuri şi realizări pe drumul de pionierat în acest domeniu în ţara noastră, tinerii componenţi ai secţiei de calculatoare electronice te primesc cu feţe deschise, gata să-ţi explice tot ce ai dori să afli în legătură cu preocupările lor zilnice. Ajungi astfel la dantelăria metalică a legăturilor electrice, în lumea miniaturală a matricelor şi releelor, a semiconductorilor şi miezurilor de ferită puse să dezlege încurcate taine cifrice.

Adesea în romanele ştiinţifico-fantastice creierele electronice se reproduc, marile calculatoare proiectînd şi conducînd întreprinderi, care fabrică alte calculatoare din ce în ce mai deştepte, mai perfecţionate, mai multe, o avalanşă de roboţi revărsîndu-se pe pămînt. Ceva mai reală decît poveştile, mai bine zis mai realistă, secţia Politehnicii timişorene, deocamdată din necesităţi didactice, se autoreproduce, dacă putem spune aşa. An de an se îmbogăţeşte prin ceea ce proiectele de diplomă şi practica studenţilor adaugă, împrumutînd creierului electronic cîte ceva din truda mîinilor şi creierului lor.

Prima promoţie — 1966 — poate spune cu mîndrie: „Am proiectat, dar am şi realizat practic calculatoare". Despre ce-au făcut ei vorbesc laboratoarele: calculator analogic complet tranzistorizat, folosind piese româneşti — CANT, circuit logic NICI, ce stă la baza calculatoarelor numerice, cu performanţa 0,1 microsecunde, circuit logic de tip „parametron", o matrice de comutare cu miezul de ferită şi un sumator paralel — elemente de mare precizie în componenţa calculatoarelor numerice. Toate acestea înseamnă zeci de mii de lei economisiţi şi totodată o excelentă bază pentru lucrările de laborator ale colegilor din anii mai mici. Autorii lor — Toma Mentea, Florin Brînzan, Werner Fuchs, V. Popovici, Marin Ţepuş şi soţii Csiky.

Te desparţi totdeauna cu greu de colectivul studenţesc de aici, entuziast şi muncitor. Părăseşti Facultatea de electrotehnică şi călcînd pe foşnitorul covor multicolor al toamnei păstrezi amintirea măreţei îngemănări între antica matematică şi tehnica cea mai modernă. E ascunsă aici o parte a muncii celor care citesc, dansează, cîntă, iubesc, muncesc şi visează — a tinerilor studenţi timişoreni.

Violeta NETEDU

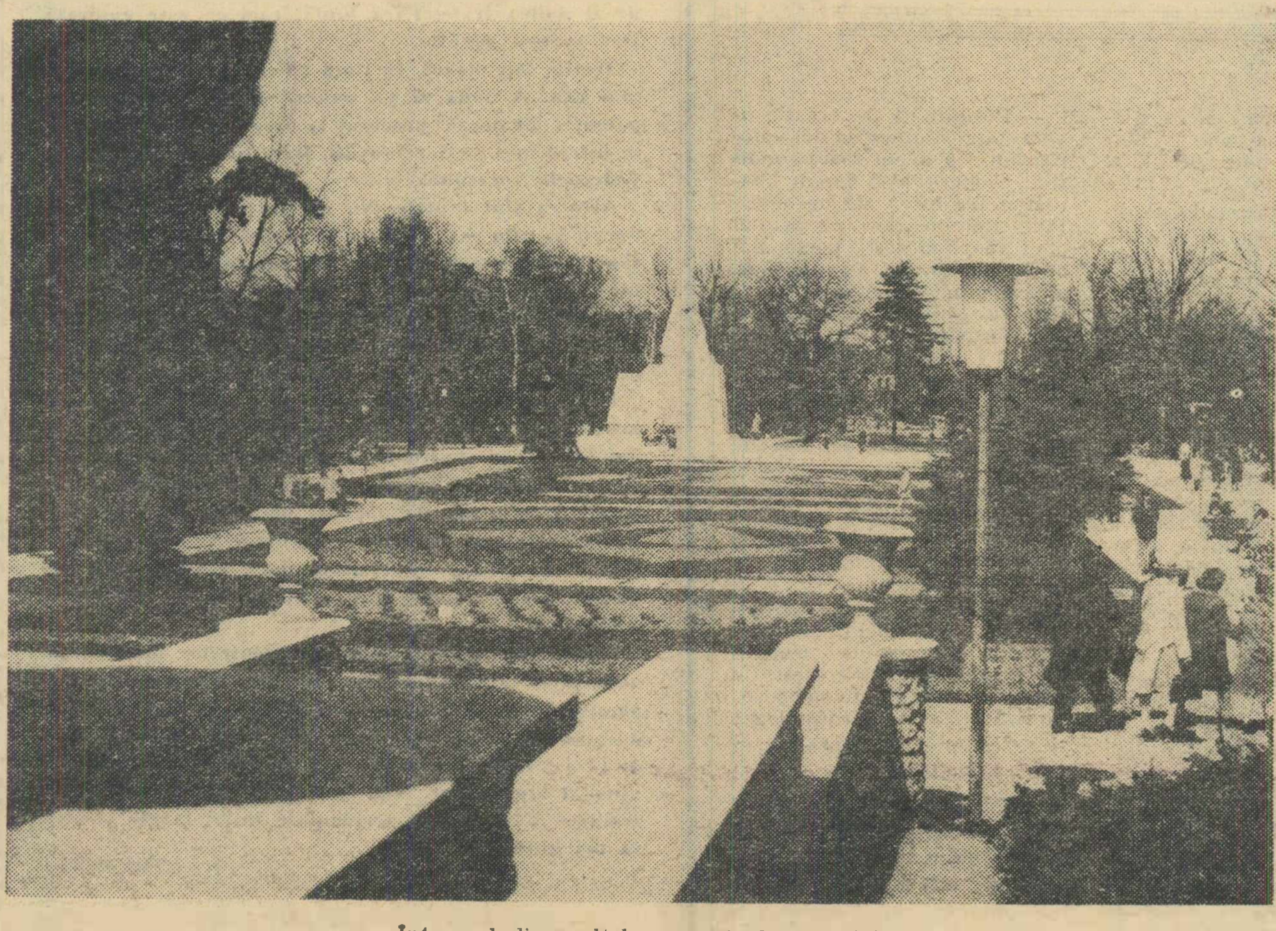
Cele 5000 de stele ale Universităţii

Pentru prima oară în planetariu. Mă aşez cu cele două grupe de studenţi de la fizică. Fereastra opacă din perete se închide şi luminile aparatului se aprind; o dată cu seara apar primele stele. Pe firmament sclipesc vreo cinci mii. Mă uit la una, la alta şi caut să le recunosc pe cele mai strălucitoare. Şi încep să uit unde mă aflu. Cupola, proiectorul, spectatorii — toate au dispărut şi deasupra se întinde, nesfîrşită, Lumea stelelor. Uite-l pe Jupiter şi pe Marte; iată şi roiul Pleiadelor, Vizitiul cu strălucitoarea stea Capella; Cassiopeia, Orionul, Lira; iată-l pe roşiaticul Aldebaran şi pe Sirius cel sclipitor. Mai încolo — Ursa Mică cu Steaua Polară. Pînă acolo sînt 460 de ani-lumină. Şi mă gîndesc mai departe la cefeide, la piticele albe şi la stelele neutronice. Îmi trec prin minte nume ca Algol Betelgeuse, Proxima Centauri. Acolo, departe, se rostogolesc în spaţiu stele mici, dense, fierbinţi, stele albastre, pitice roşii; stele duble sau triple — galbene, portocalii; stele care explodează, — nove şi supernove; acolo există poate pămînturi locuite de fiinţe inteligente, care-şi trimit chemarea pînă în adîncurile de necuprins ale lumilor. Şi mă înfior la gîndul că în Calea Lactee gravitează miliarde de sori; că nebuloasa Andromeda se află la o depărtare de peste două milioane de ani-lumină; că există mii de roiuri galactice care cuprind la un loc cîteva zeci de milioane de galaxii; că roiurile, la rîndul lor, se grupează în supragalaxii uriaşe, pe care lumina le străbate de la un capăt la altul în sute de milioane de ani. Mă simt supus unui proces sui-generis de catharsis. Dar în timp ce mă gîndec la toate acestea, cerul se luminează şi aud din nou vocea asistentului. Oblonul se deschide şi sub cupola albă pătrunde, o dată cu lumina zilei, uruitul barbar al tramvaiului. Imi vine destul de greu să mă reintegrez în cotidian. Mă ridic şi mă uit la ceilalţi. Au învăţat ce este paralaxa şi unde se află polul lumii. Vor veni încă de multe ori aici; şi vorbind mereu despre stele, le vor uita poate frumuseţea. În schimb, operînd cu noţiuni foarte precise, nu vor fi atît de des copleşiţi de acel oribil „vermis sum" care ne încearcă în clipele cînd uităm că sîntem fiinţe raţionale.

Ieşim. Ne întîmpină coridoarele albe şi forfota din faţa sălilor de cursuri.

Am un seminar de gramatică; şi în timp ce încerc zadarnic să recitesc cursul, gîndurile îmi fug mereu departe, dincolo de hotarele galaxiei, acolo unde poate vom ajunge cîndva.

Alfred GAROIESCU

Într-unul din multele parcuri ale oraşului

Cuvinte şi piatră

Reamintirea unui itinerar pe care l-ai parcu
cîndva, de obicei îţi trezeşte sentimente de o eleva
emoţie. În acest caz trec prin fluidul gînduril
imagini variate, fiecare purtînd acel filon consta
al drumurilor: de fier, de pulbere, de apă sau
piatră. Drumurile sînt însoţite de cuvintele om
lui, care izbucnesc din admiraţie, din extaz, c
constatări şi mărturii.

Una din expediţiile montane ale unei brig
conduse de asistentul universitar Silviu Truţi
ţintit o parte din lanţul Carpaţilor Meridionali, c
prinsă între Jiu şi Olt. Drumul de piatră şi frum
seţea celor două văi au fost pentru membrii b
găzii complexe o piatră de încercare, ce s-a sup
cu tot farmecul ei natural, pentru că între cuvin
şi piatră se află mereu omul.

— Locurile acestea sînt umblate, zicea un ciob
de pe Parîng, dar puţini ştiu cît de frumoase sî
pentru că nu le ştiu cîntecele. „Filologul" brigă
şi-a amintit de Nistor Ungureanu, doinitorul pop
lar al acestor meleaguri, dar şi-a dat seama
frumuseţea naturală din aceste locuri e încă put
cunoscută. Pentru „geografi" momente de neuit
au fost acelea în care s-au întîlnit cu lacur
glaciare: Slăveni, Tăul Îngheţat, Lacul Albast
Cîlcescu, Surianul. Semeţia vîrfurilor Mîndra, Ci
sau Cindrelul a fost o surpriză, a cărei autenticita
e de asemenea săpată în cuvinte şi piatră cu ac
daltă fină dar pătrunzătoare a observaţiei umane.

— De la cabana Oaşa ne-am îndreptat spre Val
Frumoasei a lui Sadoveanu, unde am discutat
cetăţeni care au fost la vînat cu marele prozat
Au fost momente de profundă revelaţie — îşi am
teşte una din studentele componente ale brigă
complexe. N-au fost ocolite nici marile obiecti
industriale ca Hidrocentrala Sadu V, exploatare
ceramică de la Voineasa, Ciunget (şantierul viito
hidrocentrale care va avea o putere instalată
Bicazul şi Argeşul la un loc).

Cu provizii spirituale cîştigate prin efortul f
cărui student, brigada complexă şi-a continuat iti
rarul pe drumuri de fier, dar fiecare compone
al brigăzii trăia deja nostalgia firească a pietr
ca o reprezentare fidelă a naturii şi timpu
uitată undeva dincolo de cuvinte.

Brigăzile complexe timişorene, ca o expresie
angajamentului colectiv dedicat descoperirii ine
tului, frumosului, au în centrul preocupărilor
domenii dintre cele mai diferite, care îşi dezvăl
de fiecare dată acel senzaţional cotidian de b
gust, stimulent cert şi sobru al activităţii pline
dăruire tinerească, specifică studenţilor. Pentru u
familiarizarea cu cea de a şaptea artă a încep
în aceste zile sub bune auspicii şi cu îndreptăţite sp
ranţe, ei fiind sprijiniţi în mod substanţial de as
tentul Ion Popa. Filmul documentar, cu subi
etnografic, pare a deveni o mare atracţie, căci
mai multe voci se fac auzite în ultima vreme c
doresc o asemenea colaborare. Pentru alţii şi po
pentru cei mai mulţi folclorul a rămas o pasiu
constantă, poate cu rădăcini în copilărie, care-i
soţeşte pretutindeni, insuflîndu-le acea drag
pentru fiinţa omului nemuritor tocmai pentru
sufletul său se transmite din generaţie în genera
prin forţa magică a cuvîntului, a cîntecului popul
veşnică piatră nestemată.

Ion VELICAN

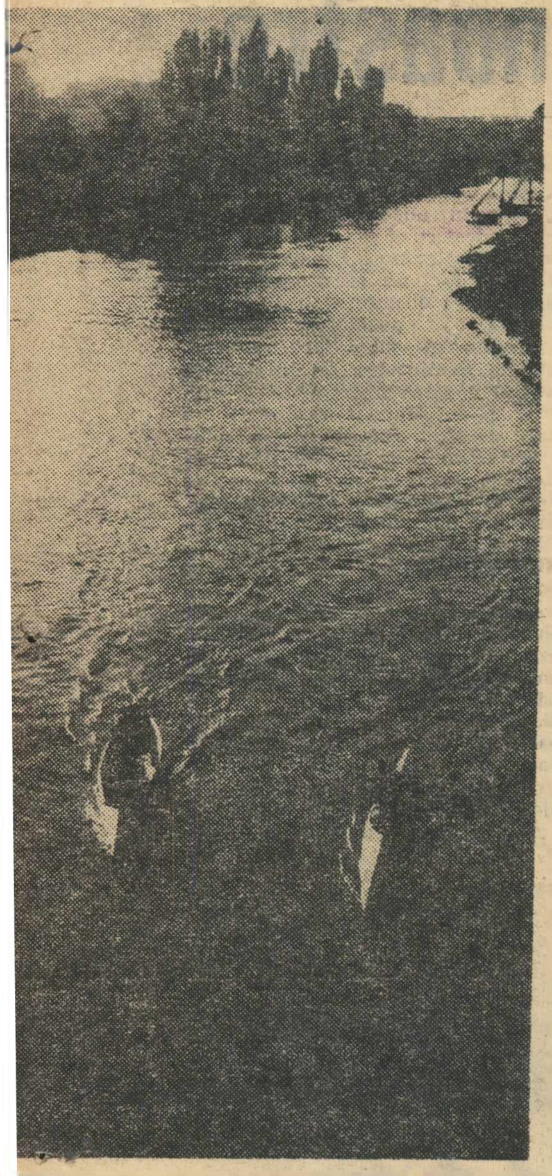
Noul complex al Institutului Agronomic din Timişoara

În complexul noului local al Institutului ag
nomic Timişoara, care totalizează 28000 mp, e
prevăzută construirea unui pavilion central pen
catedrele de cultură generală, cultură generală
specialitate şi cele comune pentru Facultatea
agronomie şi Facultatea de medicină veterinară
unui pavilion pentru rectorat, decanate, organi
ţiile studenţeşti şi serviciile administrative, o
bliotecă şi o aulă. Se vor construi trei pavilioa
pentru disciplinele de specialitate, care vor des
vi clinicile Facultăţii de medicină veterinară şi
pavilion care va deservi catedra de mecaniza
agriculturii.

Un complex de sere şi case de vegetaţie pen
disciplinele de specialitate de la Facultatea de
gronomie va asigura condiţiile dezvoltării unei l
gate activităţi de cercetare ştiinţifică.

Complexul va cuprinde trei cămine unde vor
cazaţi 1200 de studenţi. Se prevede construirea u
complex sportiv studenţesc care va cuprinde s
sportive, terenuri de sport etc.

STUDENȚIEI NOASTRE

Pe firul Begăi

re anii 1921—1966 centrul universitar Timișoa-
dat țării 17.023 de absolvenți: 11 054 ingineri
gineri agronomi, 2 576 medici și medici veteri-
3 198 profesori. Dintre ei, numai 1000 au termi-
cursurile înainte de 1944. În prezent, Institutul
ehnic trimite anual în producție mai mulți in-
i decît vechea Școală politehnică în toți cei 21
i de existență pînă la Eliberarea țării.

amica creșterii numărului de studenți în Timi-
:

...ul școlar	numărul studenților
...20—1921	89
...38—1939	416
...66—1967	13413

...area totală a construcțiilor și a instalațiilor
d numai partea de învățămînt este de
000 lei.
...ările vor începe în 1968, urmînd ca în 1969 să
în folosință 10.000 mp. din spațiul de învă-
și 396 locuri în cămin, iar în 1970 se vor da
...sință restul de 18.000 mp. și întregul grup

...lel cu construcția institutului se va organi-
...na didactică experimentală, care are menirea
...gure buna desfășurare a procesului instruc-
studenților. Se prevede realizarea unei plan-
e pomi și viță de vie de 15 ha, construirea
...rilor necesare pentru toate speciile de ani-
remizelor de mașini agricole. Se vor orga-
...împuri experimentale și demonstrative. Se
...ctua lucrările necesare de îmbunătățiri fun-
...n vederea extinderii culturii irigate.
...e acestea reprezintă un vast program de ac-
care urmează să fie înfăptuit într-un timp
...ai trei ani. Realizarea acestui program în-
așezarea institutului nostru pe o puternică
...aterială, menită să asigure actualilor stu-
cadrelor didactice minunate condiții de via-
...e muncă.
constructii puse la dispoziție prin grija
...lui Comunist Român și a guvernului ne o-
...e noi toți, beneficiarii lor, la o muncă susți-
vederea dezvoltării procesului de învăță-
a cercetării științifice, obligă studenții noș-
temeinică pregătire profesională, pentru a
cadre de nădejde viitorului tot mai luminos
...ei noastre.

Prof. dr. Iulian DRACEA
rectorul Institutului agronomic Timișoara

Templul alb al lui Asclepios

...Niciodată n-am simțit nevoia să poetizez, dar dintr-o dată mi s-a părut că mă aflu într-un templu, în timpul unui ritual sacru. Cu ce altceva s-ar putea compara cele două încăperi, mișcările mute ale oamenilor executate într-o ordine niciodată schimbată ?

Printre pleoape, ochii profesorului mă urmăresc trecînd de la o chiuvetă la alta. „Mănușa de bal lungă, mănușa de mușchetar, mănușa obișnuită... etapele spălării sînt sfinte pentru chirurg..." recapitulez în gînd ceea ce am învățat și văzut de atîtea ori.

Totul e aici altfel decît în afara pereților încăperii. Zgomotele mai înăbușite, pînă și culoarea albă din jur pare „aseptică", sterilizată.

Cu palmele ridicate, aștept să mi se pună mănușile de cauciuc și de ață, apoi masca albă de tifon. Așa, cu fețele acoperite, cei care pătrund în sala de operație aduc și mai mult cu slujitorii unui altar.

Inexplicabil — emoția stîrnită de întrebarea profesorului „Ai mai fost spălat ?", adică dacă am mai participat ca mîna a doua la operație, dispare fără urmă în fața celor cîtiva centimetri de piele descoperită. Cupola reflectorului cu nenumăratele-i becuri învăluie într-o lumină egală, liniștită, masa mobilă și umbrele albe din jurul ei.

— Scalpelul ! — glasul calm și mîna întinsă opresc tremurul involuntar al instrumentului cerut.

Un gest scurt și bisturiul pătrunde, înlătură învelișul de piele și mușchi al acestui mecanism viu. Știu că este momentul cel mai greu pentru un chirurg cît de încercat. Acum se caută cauza „tăierii". Suspensia nu durează mai mult de o clipă. Gesturile precise, calculate pînă la ultima fracțiune, se reiau. Întind fără ezitare tampoane, pense, țin capetele nodurilor urmărind degetele de lîngă mine, îmbrăcate în mănuși, care s-au trezit la o viață proprie.

Încordarea slăbește. Profesorul își găsește timp pentru a explica, mai aruncă și cîte o glumă. Cuțitul a rămas suspendat în aer. Ceva neprevăzut i-a ieșit în cale — spune cuta adîncită dintre ochii care urmăresc ce se petrece în interior.

— Strînge tare pensa. Fără voie te gîndești la cele spuse de zeci de ori la curs: „Omul nu este o mașină în care totul poate fi dinainte calculat".

Ultima comandă. Se coase rana.

— Nu cumva ai obosit ? se uită profesorul la broboanele de sudoare care-mi acoperă fruntea în timp ce ni se scot mănușile și masca, iar bolnavul a intrat în miinile celor de la „reanimare".

O intervenție atît de lungă cum să nu te obosească, vreau să zic, cînd ceasul de pe perete îmi arată că au trecut doar 20 de minute.

★

— Vine profesorul ! Privesc buimăcită la studenta care mă trage de mîneca halatului. Pentru cîteva minute am uitat unde mă aflu.

— Asta a fost prima operație — își încheie Brazdă Ioan povestirea. Nu știu dacă am fost suficient de clar, mie, de fapt, totul mi-a rămas întipărit foarte adînc în memorie, dar mi-e teamă că principalul rămîne neexprimat. E sentimentul că ai intrat în rîndul inițiaților într-un miracol, dar unul care salvează viața... Nu aș vrea să par exagerat.

Nimic nu pare „exagerat" în noul „bloc operator" al Spitalului C.F.R., unde își fac stagiul cei din anul IV al I.M.F. Totul strălucește, aparatură ultramodernă, nichel, sticlă, faianță azurie care îmbracă pereții. Vedem tot ce se petrece în sală prin cele două colțuri de sus ale camerei, tăiate și acoperite cu sticlă, „vizoarele", cum li se spune.

Izolația fonică perfectă împiedică pătrunderea oricărui sunet din afară, dar printr-un sistem de amplificare auzim ce se vorbește în jurul mesei.

Procesiunea albă a înconjurat trupul acoperit, ridicat încet. În tăcerea care s-a lăsat și aici în exterior, se ridică o mînă :

— Scalpelul, vă rog !

Agneta HOLZER

În cadrul lucrărilor cercului științific studențesc de fizică de la Universitate au fost realizate de către studenții din anii IV—V ai secției de electroradiofizică o serie de aparate care constituie în prezent baza experiențelor la disciplinele de tuburi electronice și de propagarea undelor electromagnetice.

Anul acesta a fost înființat la Reșița Institutul de proiectări pentru echipament energetic cu o filială la Timișoara. În cadrul lui sînt reuniți majoritatea inginerilor specializați în mașini hidraulice. Toți, începînd cu directorul, sînt absolvenți ai secției Politehnicii timișorene. Ei au proiectat pînă azi (cu excepția lui Roznov I) turbinele instalate la salba de hidrocentrale din aval de Stejaru, pe Bistrița. Toate au performanțe optime. În prezent ei și bineînțeles promoția din anul acesta au atacat problemele legate de construirea turbinelor pentru Porțile de Fier. Standul de încercare al laboratorului de mașini hidraulice, complet automatizat, e unic în țară și printre puținele din Europa ca nivel de dotare tehnică. El stă la dispoziția studenților care își elaborează proiectele de diplomă.

Primii academicieni ai Banatului

Decretul Locotenenței Domnești a Principatelor Române din 1 aprilie 1866, care hotărăște înființarea „Societății Literare Române", avînd ca membri oameni merituoși din toate provinciile românești, inclusiv cele de sub stăpînire habsburgică, așează temeiurile viitoarei Academii. Mai puțin cunoscut marelui public este faptul că, în această primă formă de organizare a ei, Banatul a fost reprezentat, conform unui al doilea decret dat de aceeași Locotenență la 22 aprilie 1866, prin doi bărbați de seamă bănățeni : Andrei Mocioni și Vincențiu Babeș.

Pe ANDREI MOCIONI (1812—1880) îl găsim în 1848 pe Cîmpia Libertății participînd activ la Adunarea românilor de acolo. În anul 1854 instituie un premiu de 100 de „galbeni împărătești" pentru o istorie a românilor. Tot el înființează gazeta „Albina" în anul 1886, directorul ei fiind VINCENȚIU BABEȘ, celălalt cărturar patriot care a luptat pentru drepturile și libertățile poporului român.

VASILE MANIU, născut la Lugoj (1824—1901), participant la revoluția din 1848 în București, întorcîndu-se în Banat, după 1849, tipărește la Timișoara, în 1857, prima lucrare de proporții, „Disertațiune istorico-critică și literară", în ale cărei 650 de pagini tratează despre originea românilor din Dacia Traiană. A colaborat la cele mai de seamă publicații (Buciumul, Columna lui Traian, Românul, Trompeta etc.). A scris drame — unele reprezentate pe scena teatrului bucureștean — studii, dizertații, studii critice. În anul 1876 este ales membru al Academiei, în secția istorică. (Mai notăm aici că Vasile Maniu a fost bunicul poetului Adrian Maniu).

Cunoscutul folclorist ATANASIE MARIENESCU, de fel din Lipova (1830—1915), a colaborat la aproape toate publicațiile timpului, îndeosebi la „Familia". Urmînd exemplul lui Alecsandri, a tipărit două volume de poezii populare — „Balade" (1859) și „Colinde" (1861), cu mențiunea onestă „culese și corectate de A. M.". Dar numărul lucrărilor sale este foarte mare, se cifrează la peste 150 de titluri. A fost ales membru corespondent al Academiei în 1877 și membru ordinar în 1881.

Istoriografii medicinii noastre consideră pe doctorul PAVEL VASICI UNGUREANU (1806—1881) drept unul dintre întemeietorii terminologiei medicale științifice de la noi. În anul 1830 — student încă în anul III al Facultății „mediținei auzitor" — el scrie „Antropologia sau scurtă cunoștință despre om și despre însușirile sale", prima anatomie românească, însoțită și de elemente de psihologie. Tot lui i se datorește întemeierea în 1876 a revistei „Higiena și Școala", prima publicație românească de acest gen. Om cu alese vederi progresiste, Academia îl alege membru în 1879.

SIMEON MANGIUCA (1831—1890) publică în Familia, Albina, Luminătorul *și în revista de limbă germană* „Romänische Revue", *redactată de C. Diaconovici, studii și articole de mitologie românească, folclor, filologie și istorie. Interesant este studiul său „De însemnătatea botanicei românești", publicat în* Familia *(1874). Cu cîteva luni înainte de a muri, în anul 1890, primește înștiințarea Academiei prin care i se aduce la cunoștință alegerea ca membru onorar al ei.*

În fine, al șaptelea în enumerarea noastră, dar cel dintîi în crearea tradiției moderne de activitate academică bănățeană, este DR. VICTOR BABEȘ, cel de al nouălea copil al bătrînului academician Vincențiu Babeș. Deschizător de drumuri noi în școala medicală românească, realizator cu merite nepieritoare în diferitele domenii (anatomia patologică, bacteriologia și în general microbiologia, seroterapia, mai cu seamă în ceea ce privește combaterea turbării), el a fost ales membru al Academiei în 1895

Asist. Veturia BIROU

Hala laboratorului de construcții metalice a Facultății de construcții a fost proiectată de studentul Liviu Stoica, ca proiect de diplomă. Executarea și montarea ei au fost făcute tot de către studenții facultății.

Timişoara, cetatea studenţiei noastre

MARILE NOASTRE PROBLEME DE FIECARE CLIPĂ

COLOCVIU STUDENŢESC

Participă: G. MANONIU, student, anul V, Facultatea de filologie, TEODOR BOGLUŢ, student în anul IV, Facultatea de construcţii, ELENA RADOMIR, studentă anul II, Facultatea de fizică, Universitate, MIHAI MIHĂIESCU, student anul IV, Stomatologie, Institutul de medicină; din partea subredacţiei: VASILE CREŢU şi AUREL TURCUŞ.

SUBREDACŢIA: Despre tinereţe se spune adesea că e vîrsta marilor elanuri, vîrsta multiplelor căutări, o etapă profund romantică în viaţa fiecăruia. Toate acestea sînt adevărate. Dar tinereţea noastră fiinţează într-un climat spiritual nou, avînd cîteva atribute proprii, care o individualizează. Spontaneitatea ideilor şi sentimentelor noastre se conjugă cu umanismul şi gravitatea unui moment de uriaşe transformări petrecute în toate domeniile vieţii spirituale şi materiale ale patriei.

În consecinţă, vîrsta noastră este o vîrstă a marilor răspunderi faţă de poporul care ne-a crescut şi în mod implicit faţă de noi înşine...

G. MANONIU: ...şi faţă de cărturarii şi savanţii de mare valoare, pe care i-a dat acest popor şi a căror operă sîntem chemaţi să o continuăm. Biografiile lor spirituale şi dramatismul existenţei lor trebuie să aibă pentru noi valoarea unui imbold permanent.

Singuri ne-am ales drumul anevoios spre culmile ştiinţei şi culturii. Pasul o dată făcut presupune devotament şi demnitate, trudă şi tenacitate. Îndrăznesc să aduc în sprijinul opiniei mele un gînd al marelui Brâncuşi, notat undeva, lapidar: Am aşteptat patruzeci de ani ca să fac ceva. Deviza mea a fost: totul sau nimic. Cine ne obligă să urmăm un drum pentru care nu avem vocaţie? Ne putem alege alt meşteşug, dacă tindem spre tranzacţii. Putem cumpăra şi vinde brînză, de pildă, peşte sau zarzavaturi cu cobiliţa strămoşească...

T. BOGLUŢ: Remarca marelui Brâncuşi vizează în primul rînd condiţia artistului de geniu. Se impune deci o demarcaţie, fiindcă în mod sigur nu toţi dintre noi avem şansa de a fi „geniali". Însă, abnegaţia strălucitului creator-patriot e bine să ne însoţească mereu şi să constituie pentru fiecare o posibilitate... virtuală, deoarece avem la îndemînă condiţii desăvîrşite de afirmare viguroasă pe tărîmul cercetării sau creaţiei.

E. RADOMIR: Dacă înţeleg bine, colegul Manoniu pledează pentru o totală dăruire profesiunii alese (şi nu neapărat pentru celebritate!) Asta implică, evident, responsabilitate, dar mai implică, aş zice eu, o anumită disciplină intelectuală.

SUBREDACŢIA: Întocmai. Disciplina intelectuală sau, mai simplu, activitatea complexă ritmică, eşalonată logic, dirijată de o gîndire matură, creatoare — e o condiţie sine-qua-non pentru orice intelectual în devenire. Disciplina intelectuală, însă, mai presupune ceva: **pasiune.**

T. BOGLUŢ: Pasiune şi... perseverenţă (Da, zîmbiţi ironic, gîndindu-vă probabil că folosesc termeni aparent demonetizaţi de o îndelungată, dar necesară, utilizare). Ca să vă conving, amintesc „un caz". (Deşi e destul de dificil să-ţi exemplifici o idee cu truda sau greşelile unui om pe care-l cunoşti şi te cunoaşte!).

...Am un consătean, student în anul V la Agronomie, care în satul natal face, pe un lot experimental, studii asupra porumbului hibrid, străduindu-se să găsească cel mai bun soi de porumb pentru pămîntul cooperatorilor consăteni. Terenul e situat într-un loc discret, lîngă pădure. Nimeni nu ştie de „proprietatea" consăteanului.

Viitorul inginer seamănă, prăşeşte şi culege singur. Se deplasează cu regularitate din Timişoara în satul natal să-şi „audă" creşterea porumbului. A ajuns în ultimul an în posesia unor observaţii şi rezultate meritorii. Toate acestea le-a săvîrşit fără a face prea multă zarvă în juru-i.

E. RADOMIR: Ceea ce vă voi povesti eu o să vi se pară, de asemenea, ieşit din comun. Înainte de a veni la facultate, am funcţionat un an ca suplinitoare într-o comună din partea sudică a Banatului. Acolo am cunoscut o colegă, profesoară de naturale. Ştia multă carte şi făcea lecţii frumoase. Într-o zi a venit la cancelarie părintele unui elev. Şi pentru că acolo nu se găsea decît profesoara de naturale, a rugat-o să-i traducă în româneşte o frază pe care a găsit-o într-o carte: „J'ai une envie folle de courir vers la plage".

Cum profesoara în liceu nu făcuse franceză, binenţeles că n-a ştiut să traducă. Solicitantul, un ţăran pentru care profesorul trebuie să ştie **de toate**, a plecat acasă totalmente dezamăgit. Profesoara a plîns cîteva zile, apoi gîndindu-se la o reabilitare, s-a apucat pe rupte de franceză. După cîteva luni şi-a descoperit veleităţi de filolog.

Pare incredibil, dar astă-vară, cînd am vizitat-o, am găsit-o citind pe Camus, pe Byron şi Esenin în original. Desigur, „cazul" naturalistei e probabil prea accidental, ca să poată servi drept „exemplu" de disciplină intelectuală. Oricum...

M. MIHĂIESCU: Ascultînd-o pe Elena Radomir m-am gîndit că, în fond, de noţiunea „disciplină intelectuală" se leagă în mod indisolubil o alta, pe care aş numi-o simplu: demnitate intelectuală.

SUBREDACŢIA: Ce înţelegeţi dumneavoastră prin demnitate intelectuală?

M. MIHĂIESCU: Poate, totuşi, că demnitatea intelectuală se traduce mai întîi prin destoinicie şi răspundere faţă de această condiţie socială, apoi prin receptivitate la tot ce e adevăr, progres şi valoare în istoria şi cultura umanităţii. Mihai Ralea spunea undeva că bucuriile şi succesele autentice sînt în directă relaţie cu gradul de identificare a intelectualilor, cu marea cauză a poporului român condus de partid.

SUBREDACŢIA: Dacă într-o bună zi ar veni la dv. cineva şi v-ar cere să-i mărturisiţi cum vedeţi o „gospodărire" ideală a timpului, destinat muncii şi relaxării, ce i-aţi răspunde?

M. MIHĂIESCU: Personal nu cred într-o „gospodărire" ideală a timpului. Asta ar însemna o ocupaţie „în sine". Important e să ne integrăm unui ritm de muncă specific intelectuală. Aşa stînd lucrurile, socotesc că timpul liber nu trebuie înţeles drept o „a doua viaţă" a noastră. De altfel, însăşi noţiunea de „timp liber" e, într-un fel, fără sens.

G. MANONIU: Văd adeseori studenţi în tramvai sau în troleibuz citind nu reviste, ci pagini din cărţi mult prea voluminoase şi prea „serioase" pentru un asemenea loc de lectură. Nu e aceasta, după mine, „gospodărirea" ideală a timpului. Maxima lui exploatare începe din clipa în care Cronos **nu te mai sperie**, dar nici nu te lasă indiferent. Într-un fel trebuie să ni-l cîştigăm drept „amic".

Am avut un prieten în care nu de mult am intuit un „omorîtor" de secunde. Niciodată nu pot să vorbesc despre superficialitate fără a-mi reprezenta automat imaginea lui. Strecurîndu-se cu abilitate felină dintr-un an în altul, omul acesta va termina o facultate (dacă o va termina!) Preocupările lui de căpetenie sînt dominate de poker, meciuri de toate nuanţele şi, bineînţeles, ca supremă desfătare „spirituală", apelează la muzica de tip „ye-ye".

Preocupări cotidiene? Procurarea gumei de mestecat şi a certificatelor medicale. Niciodată nu va putea să cîştige ceea ce a pierdut în aceşti ani. M-am întrebat dacă aş avea ceva de comunicat cu el şi am găsit un răspuns categoric: nu! Practic, noi nu mai avem nici un ideal comun, nu mai avem ce discuta, pur şi simplu.

E trist că asemenea oameni îşi desfăşoară viaţa fără un ideal. Poate că demnitatea de intelectual al zilelor noastre ar trebui să se manifeste şi în direcţia realizării în fiecare colectiv, începînd cu al grupei (sau al camerei de cămin), a unei atmosfere propice şi stimulatoare totodată dezvoltării multilaterale. Principiile noastre morale să le insuflăm şi acelora care nu le au.

SUBREDACŢIA: Întotdeauna ne vine uşor să categorisim exact pe cineva, să-i dăruim o anume intimitate psihică şi, după aceea, să tragem concluzii... E mai greu însă să-l „tragem" după noi, să-l smulgem de pe piedestalul superficialităţii...

G. MANONIU: Aş dori să nu se creadă că, în ceea ce-l priveşte pe „eroul" meu, n-am încercat o „smulgere" a sa din braţele „damelor şi aşilor". Am renunţat în momentul în care cel despre care vorbesc mi-a spus: „Cu toată limbuţia ta „etică", tu, structural, eşti o veritabilă eroare. Nu poţi percepe **esenţa** tinereţii".

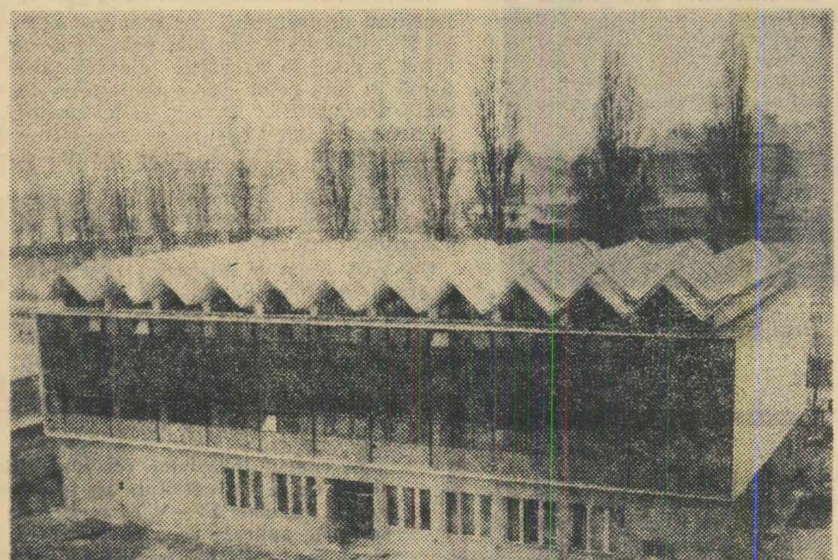
T. BOGLUŢ: Eu aş conchide că n-ar fi rău dacă am încerca să înţelegem „din interior" sensurile noţiunii de răspundere — alături de alte sensuri cuprinse în ceea ce, obişnuit, numim **atitudine** socialistă.

G. MANOLIU: Adică?

T. BOGLUŢ: Adică să privim aşa cum se cuvine rostul nostru de constructori conştienţi ai unei lumi demne.

SUBREDACŢIA: Esenţa tinereţii noastre ţine de trăirea fiecărei clipe în perspectiva celor care vor urma. **Numai lipsa unui ideal, absenţa responsabilităţii cetăţeneşti** îi mai determină pe unii colegi să-şi manifeste „personalitatea" într-un mod care trădează tocmai inexistenţa ei — din însăşi lipsa unei culturi, a unui discernămînt al valorilor, care-i face să amestece originalitatea cu extravaganţa, distracţia cu omorîrea timpului, pasiunea cu ideile fixe.

Marile noastre probleme de fiecare clipă nu le putem rezolva decît preţuind timpul, clipele toate, mai ales în aceşti ani, ultimii ani de şcoală, în care viitorul nostru profil etic şi intelectual îşi defineşte conturul. Să ne oprim cîteodată, ca acum, cîteva clipe să reflectăm. Pentru ca fiecare clipă, după aspiraţia nemuritorului Faust, **să rămînă** cu adevărat!

FOTOGRAFIA DE SUS

Noua sală de sport a Universităţii

FOTOGRAFIA DE JOS

Piaţa Operei şi centrul

Viaţa studenţească

Ediţie realizată de subredacţia din Timişoara: VASILE CREŢU — şeful subredacţiei; AGNETA HOLZER, VIOLETA NETEDU, ALFRED GAROIESCU, ION VELICAN, AUREL TURCUŞ, redactor: A. BANC

EXISTĂ O FORMULĂ A TEATRULUI STUDENŢESC?

Continuarea discuţiei noastre

ANA MARIA NARŢI — critic teatral

Teatrul studenţesc se află la noi într-o situaţie paradoxală: există şi nu există, se manifestă viguros şi original — impunîndu-se dincolo de hotare — şi rămîne totuşi absent din contextul vieţii noastre culturale, cucereşte premii internaţionale importante, dar nu e de loc cunoscut de public.

Această situaţie, atît de incredibil de contradictorie, se poate explica, de fapt, foarte simplu. O echipă studenţească alcătuită de studenţi-actori şi regizori şi condusă de Andrei Şerban s-a constituit lucrînd cele două spectacole învingătoare la Zagreb. Dar această echipă nu are, din diferite pricini, o activitate constantă. Şi cum un teatru trăieşte în primul rînd din contactul permanent cu publicul, această echipă există deocamdată, dar ca o efemeridă.

Diferenţele dintre această echipă şi restul trupelor studenţeşti din ţară — care, şi ele, au în majoritate o activitate intermitentă — sînt foarte mari. Am avut prilejul să urmăresc, din juriu, faza finală a concursului de teatru studenţesc: cu foarte puţine excepţii — Arhitectura, centrul universitar Iaşi — aceste formaţii se prezintă la nivelul unui diletantism mai mult sau mai puţin înzestrat, mai mult ori mai puţin gîndit. Or, teatrul studenţesc înseamnă cu totul altceva decît simpla grupare a amatorilor din diferite instituţii de învăţămînt superior: teatrul studenţesc înseamnă în primul rînd stadiul artei scenice, analiza vie a posibilităţilor acestei arte, experimentarea celor mai îndrăzneţe modalităţi teatrale... Din acest punct de vedere, realizările echipei cîştigătoare la Zagreb sînt deplin satisfăcătoare. Soluţia actualei dileme a teatrului studenţesc există, deci era o realitate bine conturată. Echipa care s-a format poate constitui nucleul unui teatru studenţesc stabil, cu activitate permanentă.

Cum văd acest teatru al studenţilor? Ca o instituţie independentă — din punct de vedere artistic, îndrumată direct de conducerea organizaţiilor de tineret (U.T.C., U.A.S.R.), instituţie în care studenţii regizori şi actori să poată realiza cercetările şi experimentele care îi pasionează, materializîndu-şi ideea de teatru în spectacole care să fie constant prezentate publicului. Astfel, teatrul studenţesc ar putea să înceapă să acţioneze ca o prezenţă de sine stătătoare, cu profil propriu, în cadrul actualităţii noastre teatrale, aducîndu-şi aportul original la dezvoltarea gîndirii şi practicii scenice. Realizînd două-trei premiere pe an, acest teatru ar putea constitui şi o şcoală, un centru de studiu şi antrenament, unde studenţii-regizori şi actori să elaboreze metode concrete de exerciţii, devenind instructorii studenţilor din alte institute şi universităţi care vor să se apropie în mod competent de arta teatrală contemporană. În felul acesta s-ar crea un focar în care s-ar elabora studiile şi s-ar efectua antrenamentul necesar depăşirii etapei de diletantism în cele mai multe din echipele studenţeşti.

Şi nu mă îndoiesc că în aceste condiţii vom asista la naşterea unuia dintre cele mai bune teatre ale ţării — studenţii obţinînd astfel posibilitatea de a interveni, cu toată puterea talentului şi a curajului lor, la dezvoltarea artei spectacolului în ţara noastră — exprimînd direct în realizările lor aspiraţiile şi concepţiile cele mai înalte ale tinerilor din facultăţi şi şcoli superioare. Şi — cine ştie? — poate că pe lîngă un astfel de teatru s-ar putea organiza şi un cenaclu de dramaturgie, în cadrul căruia să se adune eforturile debutanţilor, canalizîndu-li-se atenţia în sensul unei rodnice stimulări a scrisului dramatic românesc.

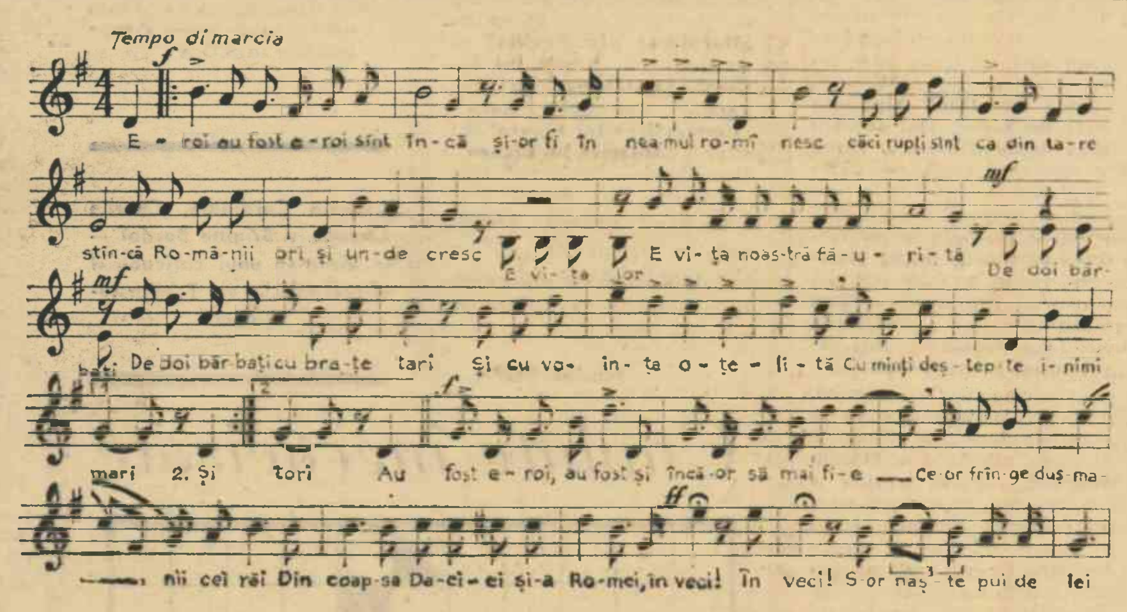
RICHARD SÎRBU, şeful Comisiei culturale a C.U.A.S. Timişoara

Nu putem decît să salutăm iniţiativa de a pune în dezbatere problemele legate de crearea unui teatru studenţesc cu un specific propriu, bine definit. Mediocritatea, închistarea în diferite formule depăşite nu sînt compatibile, desigur, cu un teatru jucat de studenţi pentru un public de vîrsta studenţiei. Pentru ca aceste carenţe să fie înlăturate, se pare că nu mai e posibilă totuşi menţinerea colectivelor la nivel de institut. Practic, noi vedem transpunerea în viaţă a soluţiilor propuse în articolul din „Viaţa studenţească" prin:

1. *Renunţarea la formaţiile teatrale din facultăţi şi unele institute mici* (inclusiv la faza concursurilor pe centre universitare pentru acest gen) şi *concentrarea celor mai talentate elemente într-un colectiv pe lîngă casa de cultură.* Numai în acest caz s-ar putea, în centrele mai mici, întrezări posibilitatea programării de ore pentru dezvoltarea cunoştinţelor de mişcare scenică, perfecţionarea dicţiunii, teorie. Şi numai aşa formaţiile ar putea beneficia de ajutorul unor regizori de mare competenţă, care pot realiza spectacole tinereşti. Am putea atunci să înfiinţăm şi un cerc de iniţiere în arta teatrală cu concursul actorilor de la instituţiile dramatice din localitate, invitînd totodată conferenţiari de specialitate pentru prelegerile de istoria teatrului.

2. *Existenţa unui colectiv mai larg de studenţi-actori*, ar crea posibilitatea montării concomitente a mai multor piese şi a realizării în acest fel a unei stagiuni teatrale a centrului universitar. Am asigura în felul acesta spectacolelor un nivel artistic ridicat şi am crea totodată o tradiţie.

Cerînd de la formaţiile studenţeşti spectacole de înaltă ţinută, trebuie totuşi să ne arătăm unele rezerve; în montarea şi în alegerea pieselor este necesar să se evite totuşi ceea ce depăşeşte posibilităţile artistice şi materiale ale colectivelor respective, pentru că de aici pornesc uneori eşecurile unor formaţii dramatice studenţeşti. Exemplele oferite de articolul din revistă pentru susţinerea argumentelor sale sînt desigur foarte interesante, dar nu pot fi totuşi valabile pentru toate centrele universitare. Institutul de artă teatrală, de pildă, e prea departe de noi. De asemenea, s-ar putea ca unele din „elementele de bază" enumerate în articol să lipsească la apel: regizor disponibil, posibilitatea de a deplasa studenţii de la regie, sau personalităţi ale vieţii teatrale, în vederea sprijinirii activităţii formaţiei studenţeşti. În general, sîntem de acord cu ceea ce trebuie să constituie caracteristicile unei piese jucate de studenţi. Apar însă o serie de probleme: se întîmplă adesea ca unii studenţi foarte talentaţi să nu fie „talente", sau cel puţin fruntaşi în munca profesională. Iar formula preconizată de revistă cere foarte mult timp din partea studenţilor. Ce ne facem totodată cu începătorii? Ei vor oricum să-şi încerce norocul pe scenă. Ce posibilităţi le oferim? Ar trebui ca în institut să le creăm şanse pentru a se afirma şi verifica într-o formaţie „locală". Poate prin medalioane literare, seri de poezie, scenete scurte? (Formaţii care să fie îndrumate de actualii instructori în cazul în care pentru cele de la nivelul centrului am avea posibilitatea să angajăm regizori de o înaltă competenţă). După cît se vede, o formulă s-ar putea întrezări... Dar cu unele semne de întrebare. Fiind o discuţie, aştept să văd şi alte răspunsuri în revistă.

PUI DE LEI

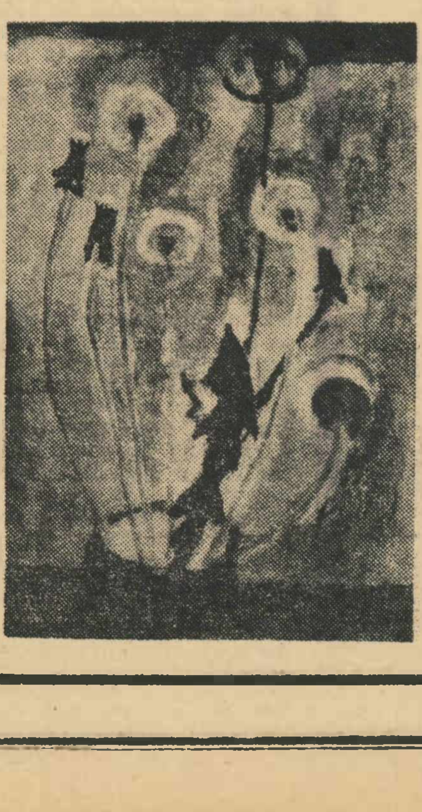
muzica: Ionel G. BRĂTIANU

versurile de Ion NENIŢESCU

Şi unu-i Decebal cel harnic,
Iar celălalt Traian cel drept
Ei pentru vatra lor, amarnic,
Au dat cu-atîţia duşmani piept.

Şi din aşa părinţi de seamă
În veci s-or naşte luptători,
Ce pentru Patria lor mamă
Vor sta ca vrednici următori.

O EXPOZIŢIE...

Dacă m-ar întreba cineva cum se spune „sinceritate" pe limba nouă a picturii, i-aş răspunde: Vasile Grigore.

...Nu ştiu ce sevă acruţ-astringentă, de fruct agurid, mi se evocă fără voie, printr-un mecanism sinestezic, la vederea tablourilor lui, cu culoarea necopată-n nici un alambic şi lipsită de avantajele altei magii decît aceea, involuntară şi inocentă, a farmecului înnăscut, care stă bine celor puri. Vasile Grigore trece cîntînd ca un flăcău din România veşnică, pe cărăruia strîmtă şi înghesuită de maşinăriile complicate şi de rău cobitoare, ale ismelor cu care sîntem bombardaţi din afară...

Dacă e un defect, foarfece-l alţii, cei cărora li se pare defect! Mie, arta tînărului acesta cu ochi şi frunte de şcolar luminos (cînd e profesor de mai mulţi ani), îmi dă senzaţia întoarcerii acasă la cald, la linişte, la aşternutul curat şi la surîsul copiilor dragi.

Ion FRUNZETTI
(Din prefaţa la catalogul expoziţiei)

...ŞI O CARTE

Gheorghe Pituţ e un poet care se stimează şi stimează şi cititorii prin neştirbita exigenţă faţă de versurile sale. E un poet tăcut „ca o lebădă" — cum ar zice Lucian Blaga, manifestînd, în vorbirea trecătoare, de toate zilele, ca şi în scrisul său pe care-l prevăd peren, cumpănirea faţă de cuvînt. La el nu numai tăcerea-i de aur, ci şi cuvîntul. Pituţ nu-şi îmbracă gîndurile şi sentimentele cu haine vechi, cumpărate la talciocul cine ştie cărui curent sau mişcări literare depăşite, dar nici „de la pachet", după nu ştiu care modă năpădită aiurea şi ea de melii...

...Caracterizată printr-o tensiune lirică, adeseori dramatică, poezia lui Gheorghe Pituţ e tonică, respiră un aer proaspăt din pădurile de brazi, răscoleşte în cititor setea de viaţă, aspiraţia nobilă de luptă şi împlinire umană, comunistă.

I. D. BALAN
(Din prefaţa la volumul „Poarta cetăţii")

ET CAETERA...

„Preiungirile“ personajelor celebre

Sîntem cu toţii de acord cu paradoxul că, literar vorbind, unele personaje au devenit cu timpul nemuritoare. Personalitatea lor este atît de precis conturată, încît, indiferent de soarta pe care le-au hărăzit-o autorii lor, ele trec dincolo de cărţile care le conţin, dincolo de momentele istorice şi ţările cărora le aparţin. Astfel se face că alţi autori, alte momente, le-au reluat purtîndu-le mai departe peste veacuri, prelungindu-le biografia. Moarte fiind, ele sînt înviate; părăsite fiind, ele sînt rechemate. Cînd prelungirea ar părea neverosimilă, apar atunci fiii şi nepoţii personajului, continuîndu-i opera şi tradiţia.

Celebrul Don Quijote, rănit, dar cu spiritul intact, este părăsit de autorul său. Cervantes nici nu murise cînd un Alonso Fernandez de Avellaneda publică al doilea volum care continuă isprăvile celebrului hidalgo. Gil Blas, eroul lui Lesage, plictisit de existenţa sa de pînă atunci, se retrage într-un obscur colţ de ţară. Dar marele succes al cărţii îl determină pe Lesage să-i continue aventurile prin fiul său : iată deci, **„Viaţa lui Don Alphonso Blas de Linas, fiul lui Gil Blas de Sentillane“...** După o serie întreagă de călătorii, Guliver se întoarce în familie, reluînd o viaţă domestică. De-abia fusese tradusă cartea în limba franceză, că un anonim publică o suită intitulată **„Noul Gulliver“** sau **„Călătoriile lui Jean Gulliver, fiul căpitanului Lemuel Gulliver“.**

„Prelungirile“ acestea, fără a fi banale, par foarte normale. Dar iată că există şi altele mai bizare. **Manon Lescaut**, celebra eroină a lui Prevost, care după cum ştim murise, reapare într-o zi lîngă îndureratul cavaler Des Grieux. Marea iubire pură poate fi aşadar continuată de acolo de unde destinul o întrerupsese. Dar faimosul spirit franţuzesc nu s-ar mai mulţumi cu asemenea soluţii : şi Manon sfîrşeşte prin a-şi înşela iubitul cu bunul prieten al cuplului, abatele Tiberge...

„Pamela“, o altă eroină de mare reputaţie, reprezenta pentru epocă tipul fetei caste, capabilă să reziste oricăror presiuni materiale şi morale pentru a-şi păstra nealterată puritatea. Impresionat de fermitatea caracterului ei, contele Belfort o luase în căsătorie. Dar iată că un alt anonim îşi permite să scrie o **Antipamela**, în care vrea să demonstreze că, prin principiile exact contrare prin care Pamela ajunsese la o înaltă situaţie, se va putea ridica şi ea.

Există şi cazuri în care personajele unor timpuri şi unor romane diferite se întîlnesc într-o nouă carte. Într-o operă de tinereţe. Dumas-fiul reuneşte pe Manon, Virginie şi Charlotte, ca şi pe autorii lor, Prevost, Bernardin de Saint-Pierre şi Goethe. Bineînţeles că un subiect aşa de „gras“ cum era **1001 de nopţi** nu putea fi nici el evitat. Şeherezada şi-a epuizat stocul de poveşti şi intră în panică. Va trebui prin urmare să meargă la Paris, unde se tipăresc cele mai multe romane şi povestiri. Ea se adresează renumiţilor prozatori Balzac, Eugene Sue şi Alexandre Dumas, dar toţi o refuză: ei duc o existenţă mai precară decît ea : fiecare este obligat să scrie simultan şase romane pentru şase cotidiene. Este ajutată pînă la urmă de Teophile Gauthier, dar sultanul Scharior află înşelătoria şi Şeherezada va primi mult aşteptata sancţiune...

Alteori, „prelungirea“ personajului atinge impertinenţa. Vă imaginaţi, bunăoară, o continuare a biografiei lui Hamlet ? Pentru o fantezie bogată, tragedia devine comedie şi Jean Sarmet scrie **„Căsătoria lui Hamlet“.** Dumnezeu acordă lui Hamlet, Ofeliei şi lui Polonius favoarea unei reîntoarceri pe pămînt, unde vor continua o existenţă pe care regretaseră că nu au avut-o.

Dar căsnicia lor rustică devine derizorie, cu fantomele bunicului şi cu înşelătoriile soţiei...

Nu mai amintim de zecile de reluări ale lui Don Juan. Şi nici de acel lung şir de piese care încep cu **„Bărbierul din Sevilla“** şi continuă cu **„Nunta lui Figaro“, „Călătoria lui Figaro“, „Cei doi Figaro“, „Convertirea lui Figaro“**, în sfîrşit, **„Moartea lui Figaro“.** Dar Sherlock Holmes ? Dar „Sfîntul“ ? Dar „Svejk“ ?

Probabil odiseea personajelor „prelungite“ nu s-a terminat încă. Vom asista fără îndoială la noi reveniri spectaculoase.

Marian POPA

Flash

O revistă britanică de specialitate a tras concluzia, pe baza unor serioase lucrări statistice, că majoritatea copiilor născuţi vara obţin rezultate mai slabe la învăţătură decît ceilalţi. Explicaţia dată nu este astrologică, ci ea aduce aminte de povestea cu Oul lui Columb : copiii născuţi vara sînt mai mici cu cîteva luni decît restul copiilor înscrişi la cursurile elementare.

★

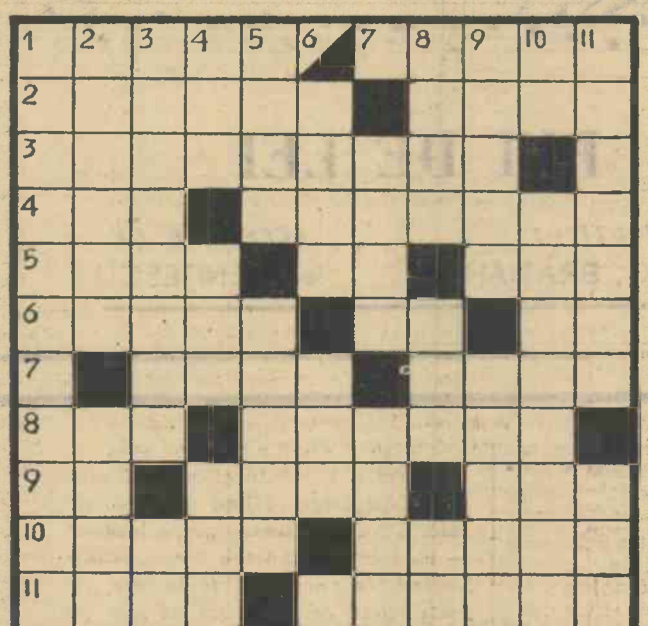
Ultima descoperire în domeniul materialelor pentru rochii este hîrtia... Frumos tipărite, frumos colorate, cu o croială cît mai hazardată.

Rochiile de hîrtie se poartă oricînd şi oriunde. Fac excepţie, bineînţeles, zilele ploioase şi cele cu zăpuşeală. Purtătoarele acestor rochii au scăpat de spinoasa problemă a spălatului şi călcatului : după utilizare, rochia se aruncă în coşul de gunoi. Ideea este a unui francez care trăieşte în S.U.A.

Claudia Cardinale, Charlie Chaplin şi Brigitte Bardot — în viziunea unui caricaturist al revistei „La vie Tchécoslovaque“

Cuvinte încrucişate

ÎNSUŞIRI

ORIZONTAL :

1. Insuşire — Insuşire. 2. Depozit — N-o primeşti. 3. Insuşire. 4 Numai mută — Insuşire (pl.) 5. Par — Simbol — Ochi 6. Falsă însuşire — Literă — Ca şi 7. Acompaniament — Baie 8 Arbori — Unealtă 9. Para focului — Puţin — Ceas. 10. Cerc — Material plastic. 11. Însuşire — Însuşire.

VERTICAL :

1. Însuşire (pl.). 2. Cort — Portvoce. 3. Insuşire proastă (pl.) — Mînz 4 La marginea apei — Brînză — Iţe 5. Insuşire — Rucsac. 6. Corp — Inedite. 7. Zeu — Trimitere 8 Noroc — Măsură — Aproape chit. 9. Insuşire bună — Insule 10. Ia — Insuşire urîtă. 11. Insuşire răspicată — Nume

Verificaţi-vă cunoştinţele...

1) Elemente decorative ale stilului arhitectural baroc se pot întîlni în ţara noastră la :

A) Palatul Mogoşoaia
B) Castelul Bran
C) Biserica Trei Ierarhi.

2) Celebrul sculptor grec Fidias este autorul statuii :

A) Athena Parthenos
B) Zeus din Olimp
C) Athena Promachos

3) Numărul lui Avogadro este :

A) 0,0175
B) $6{,}025 \cdot 10^{23}$
C) cuprins între 7 şi 25.

4) Redactorul cunoscutei reviste satirice „Nichipercea“ a fost :

A) C. A. Rosetti
B) N. T Orăşanu
C) A. Odobescu

Răspunsurile exacte : 1-A : 2-A B, C ; 3-B ; 4-B

Oamenii zburători...

Mai mult de 30 de cosmonauţi, aproape 1000 de sateliţi artificiali, fotografii luate pe solul Lunei, rachete spre Venus şi Marte... Visurile lui Jules Verne se realizează ! Al 17-lea Congres internaţional de astronautică, încheiat de curînd la Madrid, a mai adăugat un nou „miracol“: „oamenii zburători“ părăsesc paginile cărţilor de anticipare ştiinţifică pentru a popula cerul. Şapte piloţi din S.U.A. au experimentat deplasarea cu o viteză de 100 km pe oră, la cîteva zeci şi sute de metri altitudine. Declaraţia delegatului american la congres a fost însoţită de premiera mondială a unui film realizat în urmă cu cîteva săptămîni, care înfăţişa evoluţia acestor Icari moderni deasupra cascadelor Niagarei, a mlaştinilor din Florida şi a munţilor din Arizona. „Oamenii zburători“ montau cabluri electrice, întîlneau elicoptere în zbor, realizau acţiuni de salvare de la înec etc. În comparaţie cu experimentul „omului zburător“ de la Salonul internaţional de aeronautică de la Bourget, este vorba despre o tehnică mult superioară, pentru distanţe şi altitudini incomparabil mai mari.

...Şi automobilul zburător

Întrucît însă omului secolului XX îi stă bine mai ales în automobil — tînărul inginer din Lyon, Yvon Julian, a proiectat prototipul noului vehicul: „AIR-AUTO“, care după 18 luni de studii se află în prezent în stadiul de realizare în atelier. „Automobilul zburător“ va avea 5 metri lungime şi 2 lăţime, caroseria avînd ca particularităţi un ampenaj fix, precum şi un stabilizator de zbor. „Air-auto“ va fi dotat cu un motor permiţînd o viteză pe pămînt de 170 km/oră şi cu un turboreactor capabil să-l ridice la 5 000 m altitudine, cu o viteză variind între 600 şi 800 km/oră. Înainte de decolare pilotul comandă deschiderea aripilor, pînă atunci ascunse sub corpul maşinii. În acelaşi timp se retrag şi roţile din faţă, astfel că automobilul zburător, cu o greutate totală de 1200 kg, poate să se înalţe după o decolare de doar 300 m.

Pe curînd, aşadar, şi conducători de circulaţie aeriană...

ET CAETERA...

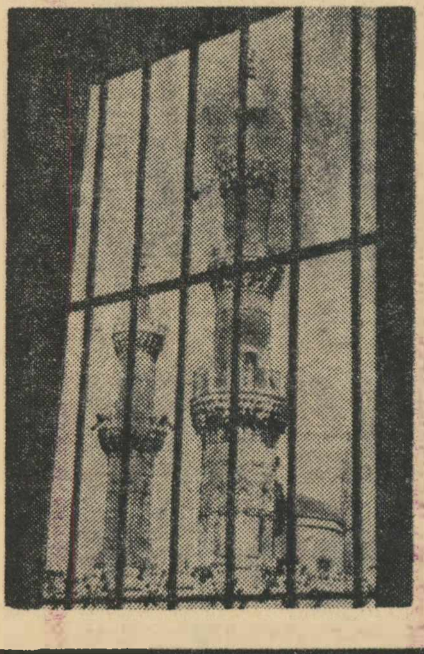
ALMA MATER XX

Cum răspunde centenara, multitradiţionala şi academica instituţie universitară marilor întrebări ale instanţei prezentului şi viitorului, cerinţelor societăţii contemporane, aceasta este tematica rubricii pe care o inaugurăm. În cadrul articolelor şi interviurilor unor profesori din ţară şi de peste hotare, al notelor de drum şi extraselor din publicaţii vor fi înfăţişate aspecte inedite ale modernizării învăţămîntului superior din diferite ţări, ale prefacerilor pe care progresul social şi ştiinţific al omenirii le impune în domeniul specializărilor, programelor şi planurilor de studiu, al tehnicii predării şi învăţării, al organizării cursurilor, al legării teoriei de practică etc. Aşteptăm, deci, întrebările şi sugestiile cititorilor noştri pentru ca ALMA MATER XX să răspundă cît mai direct preocupărilor lor.

O milenară Universitate islamică se modernizează...

Mîndrie a oraşului Cairo, străvechea Universitate islamică Azhar îşi înalţă frumoasele minarete în vecinătatea imediată a celebrului bazar de artizanat Hanhalili. Arhitectura sa exterioară şi interioară, cu formele şi ornamentele atît de caracteristice lumii orientale arabe, ar merita desigur cîteva descripţii dacă un alt fapt nu ne-ar fi atras în mod special atenţia. E vorba de reforma care a survenit în 1961 în istoria acestei universităţi islamice, care fiinţează de peste 1 000 de ani.

Aşa cum se spune într-un pliant editat de Administraţia Informaţiei de pe lîngă Ministerul Orientării Naţionale, o asemenea reformă de modernizare a milenarei universităţi s-a impus ca urmare a etapelor parcurse de lumea musulmană şi arabă pe drumul progresului. Modernizarea aceasta constă înainte de toate în crearea mai multor facultăţi în care se studiază ştiinţele exacte, laice, tehnica avansată şi alte discipline care permit viitorilor absolvenţi să activeze pe frontul construcţiei economice şi culturale a patriei lor. În urma reorganizării din 1961, la Universitatea Azhar funcţionează în prezent facultăţile: **de studii islamice, de studii arabe, de drept, de legislaţie, de administraţie, de medicină, de agronomie, de ştiinţe pedagogice, institutul de fete şi politehnica.**

De remarcat faptul că între cei 15 700 studenţi cîţi au urmat cursurile acestei universităţi în anul 1965—66 se numără peste 3 200 străini, mărturie elocventă a reputaţiei de care se bucură peste graniţele Republicii Arabe Unite.

Atracţia pe care o exercită asupra tinerilor facultăţile laice nou înfiinţate e subliniată şi de numărul celor 2 577 studenţi care le-au frecventat cursurile în anul trecut. Chiar şi în unele din aceste facultăţi studiile islamice sînt prezente în programă, la medicină — de pildă — prezindu-se alături de disciplinele specifice şi preceptele Islamului, iar la facultatea de comerţ (schimburi şi administraţie) ştiinţele economice contemporane studiindu-se în comparaţie cu economia islamică.

O particularitate o prezintă Institutul de fete, ale cărui secţii ţin de secţiile similare ale celorlalte facultăţi ale Universităţii. Practic, acest institut constituie nucleul unei universităţi feminine, în cadrul căreia se studiază preceptele Islamului, limba arabă, ştiinţele sociale, comerţul, medicina etc.

Universitatea mai dispune şi de o mare bibliotecă, una dintre cele mai vechi în materie de islamism, care deţine aproximativ 100 000 de volume, dintre care 22000 sînt manuscrise.

Guvernul Republicii Arabe Unite a mai pus la dispoziţia studenţilor străini ai universităţii şi un orăşel care, pe lîngă cămine pentru 5 000 de studenţi, mai cuprinde o moschee, o bibliotecă, un club, un restaurant, mai multe terenuri sportive.

Milenara universitate, una dintre cele mai vechi din lume, cunoaşte astfel nu numai o nouă glorie ci şi suflul civilizaţiei moderne, înrîurirea cuceririlor ştiinţelor şi gîndirii progresiste, contribuind la lupta popoarelor arabe pentru consolidarea independenţei şi suveranităţii naţionale, împotriva dominaţiei imperialiste.

Niculae STOIAN

UNIVERSITATEA... TEHNICA DIN DRESDA

L-am întîlnit pe prof. dr. ing. HANS FÜRST, directorul Institutului de tehnologie a chimiei organice de pe lîngă Universitatea tehnică din Dresda (R. D. Germană), la I.P.G.G., în sala în care abia de cîteva momente terminase o expunere :

— V-am ruga să împărtăşiţi cititorilor noştri cîteva aspecte ale modernizării procesului de învăţămînt din universitatea în care lucraţi.

— *Preocupările noastre în acest sens se integrează într-o acţiune de largi proporţii ce se înfăptuieşte în R. D. Germană. Mă refer la activitatea pentru aplicarea principiilor elaborate de Secretariatul de stat pentru învăţămîntul superior în vederea adaptării studiilor universitare la cerinţele actuale. Ţinînd cont de nevoia mare de cadre tehnice, se urmăreşte reducerea duratei de pregătire universitară, inclusiv doctoratul, de la 8—10 ani la maximum 7 ani printr-o nouă împărţire a etapelor principale de studiu şi anume : 3 ani pregătire de bază, 2 ani pregătirea de specialitate (inclusiv lucrarea de diplomă), 2 ani cercetare ştiinţifică (inclusiv doctorat). Se obţine astfel o calificare suficientă pentru o mai rapidă integrare a absolvenţilor în producţie.*

— Specializarea lor este însă satisfăcătoare în aceste noi condiţii ?

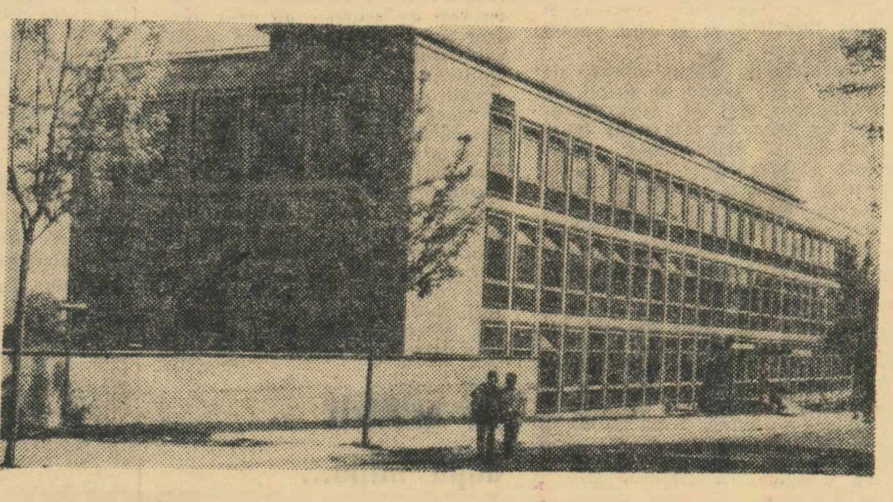
— *E adevărat că a trebuit să reducem oarecum nivelul de specializare ; de pildă, să afectăm o parte a orelor de laborator destinate preparării de substanţe unor noi discipline sau capitole ale studiului de bază, teoretic. Ţinînd însă seama de necesitatea unei mai mari mobilităţi în ceea ce priveşte repartizarea absolvenţilor, precum şi de faptul că adevărata aprofundare a specialităţii trebuie să se facă în condiţiile tehnice concrete ale producţiei, soluţia adoptată este pe deplin corespunzătoare.*

— Care sînt liniile de perfecţionare a conţinutului procesului de învăţămînt ?

— *Mă voi referi la domeniul meu, al chimiei : şi aici se manifestă tendinţa generală de matematizare a ştiinţelor naturii. Înainte, predominau procedeele empirice de preparare a substanţelor ; azi, ele sînt tot mai mult înlocuite de calcule. Preocupare mai veche şi predominant teoretică a chimiei-fizice, aplicarea matematicilor a luat o deosebită extensiune mai ales ca urmare a dezvoltării termodinamicii şi cineticii chimice. Aplicarea matematicilor stă şi la baza cercetărilor efectuate cu ajutorul maşinilor de calculat pentru optimizarea proceselor chimice. Un alt aspect îl constituie deplasarea interesului de la problemele de microcinetică la cele de macrocinetică chimică, tendinţă care exprimă accentuarea legăturii dintre ştiinţă şi producţie.*

— Sînt înnoiri şi în ceea ce priveşte structura facultăţilor ?

— *Universitatea noastră a cunoscut în decursul existenţei sale prefaceri substanţiale în efortul de a ţine mereu pasul perfecţionărilor ştiinţifice şi tehnice şi diferitelor cerinţe sociale. Creată în 1827, ca o instituţie de învăţămînt tehnic superior ce trebuia să răspundă cerinţelor breslelor, ea s-a constituit ca o adevărată universitate tehnică în pragul secolului XX. Treptat s-au afirmat diferitele domenii de specializare distincte : silvicultură, matematică şi ştiinţele naturii, electrotehnică, construcţii de maşini, construcţii civile. După ultimul război s-au creat două noi facultăţi : tehnologie şi ingineri economişti. Cît priveşte chimia — catedra de tehnologie chimică există încă din 1827 — ea s-a despărţit ca secţie în 1850, iar din 1880 s-a dezvoltat şi specializarea de tehnologie a chimiei organice. În prezent, Universitatea cuprinde 12 000 studenţi la cursurile de zi şi 7 000 la cele fără frecvenţă ; dintre aceştia 500 studiază chimia.*

— În sfîrşit, ce ne-aţi putea spune despre promovarea noilor metode didactice ?

— *Aş aminti lecţiile televizate folosite în noul amfiteatru de fizică, deşi acest sistem nu este încă generalizat. Mai larg folosite sînt însă filmele didactice. Numai catedra noastră a realizat cinci asemenea filme în cadrul acţiunii coordonate de Institutul central pentru material didactic de la Berlin. În prezent, lucrăm la alte patru filme privind rafinarea şi prelucrarea ţiţeiului. Îmbinarea în aceste filme a imaginilor celor mai avansate instalaţii sau aparate de laborator cu desene, scheme, secţiuni etc. permite studenţilor o asimilare rapidă şi temeinică a celor mai noi cunoştinţe din domeniul lor de specializare.*

F. M.

HEBDOMADAR

● Studenţii celei de-a doua universităţi a Spaniei, Barcelona, au cerut, printr-un miting ce a avut loc de curînd, demisia rectorului, amnistierea profesorilor sancţionaţi, recunoaşterea unui sindicat democratic şi au hotărît să boicoteze alegerile asociaţiei universitare organizate de autorităţi.

● Alcătuită din studenţi ai Şcolii Naţionale Muzicale din Varşovia, formaţia „Novi", a cărei activitate a debutat în mai 1965, a reuşit să se impună atenţiei iubitorilor de jaz din Polonia şi de peste hotare. În septembrie 1965, cu prilejul primei călătorii în străinătate, cvintetul a primit Marele Premiu la cel de al II-lea Festival internaţional de jaz de la Zürich. Au urmat numeroase alte concerte şi imprimări încununate recent de participarea la „Jazz Jamboree".

● În Cehoslovacia, numărul şcolilor superioare este de peste 50, faţă de 13 în 1936, al facultăţilor de peste 100, faţă de 52, al studenţilor de peste 150.000, faţă de 27.000.

● Alături de întreaga opinie publică, cercurile universitare franceze au sărbătorit de curînd centenarul lui Romain Rolland. La Paris, cu sprijinul Arhivelor Naţionale, a fost organizată o expoziţie documentară care permite urmărirea drumului străbătut de marele scriitor umanist prin Normala superioară şi Şcoala din Roma pînă la debuturile sale literare. Alte încăperi sînt consacrate creaţiei sale literare, precum şi atitudinii sale de militant pentru progres social. O cameră este consacrată în mod special preocupărilor lui muzicale : exponatele amintesc că Romain Rolland a fost autorul primei lucrări de doctorat susţinută în Franţa pe o temă de muzicologie şi că tot el a ţinut primul curs de muzicologie la universitate. Expoziţia este vizitată de un mare număr de studenţi.

● De curînd a avut loc la Praga turneul Ansamblului folcloric naţional din Tunis. Creat în 1962 din studenţi ai Conservatorului, ansamblul a prezentat o selecţie valoroasă de cîntece şi dansuri aparţinînd străvechiului folclor tunisian.

CRONICA MICROBISTULUI

Împotriva huliganilor de pe linia Iași-Galați

Vă amintiți? Pentru că nu am avut „inspirația" de a ne deplasa la Iași cu prilejul partidei de tristă amintire dintre fotbaliștii de la C.S.M.S. și cei de la Progresul, am solicitat cititorilor o păsuire de o săptămînă-două, timp în care să putem afla adevărul adevărat și numai apoi să ne exprimăm punctul de vedere. Ne-am informat riguros și direct la sursele cele mai autorizate — și mai obiective — și iată ce-am aflat:

Spectatorii ieșeni, oricît de blînzi i-am crede și oricît de moldoveni sînt ei, s-au întrecut cu firea. În fața unor fapte intr-adevăr reprobabile petrecute pe teren, mulți n-au judecat cu calm și luciditate situația și, neputîndu-și refula unele porniri huliganice, au încercat să împartă ei dreptatea lor în dreapta și-n stînga. Ceea ce nu era permis în nici un caz. Orice s-ar întîmpla pe teren — și la Iași s-au întîmplat destule lucruri reprobabile care i-au incitat —, oricît de vinovați ar fi oaspeții — și în acea zi de octombrie și arbitrii și progresiștii s-au întrecut pe ei înșiși — spectatorul nu are voie să-și părăsească locul din tribună și să provoace scandal. Există o mie și una de căi civilizate prin care se poate protesta împotriva necinstei arbitrului sau a jocului excesiv de dur al adversarului. Contestația trimisă forului de specialitate sau sesizarea presei sînt numai două dintre aceste mijloace pe care toți le avem la îndemînă, dar puțini și de puține ori le folosim. Huliganii din Iași au uitat, din păcate, de toate acestea și pentru aceasta vor fi, fără îndoială, pedepsiți cum se cuvine de către organele noastre judecătorești.

Dar restul spectatorilor? Este drept, cei mai mulți și-au văzut de treabă, neangajîndu-se activ în incident. Cum se poate însă ca mii de cetățeni să se uite cum cîțiva derbedei vociferează injurios, țipă ieșiți din minți, aruncă în teren cu ce le vine la îndemînă, ba mai sar și gardul, provocînd bătăi? De ce nu i-au luat pur și simplu de guler să-i aducă la ordine? N-au făcut aceasta miile de spectatori ieșeni și de aceea trebuie să plătească. Suspendarea terenului de pe dealul Copoului apare, așadar, iminentă și imediată. Și nu numai pe una sau două etape, ci pe o perioadă cît mai îndelungată!

Bineînțeles, ieșenii ar plăti cam scump. E însă timpul să curmăm din rădăcini huliganismul. Fiindcă exemplul Iașului nu e singular. Cu o duminică mai tîrziu, la Galați, alți cîțiva bătăuși de profesie au vrut nici mai mult nici mai puțin decît să răstoarne într-o rîpă mașina Politehnicii București. N-au reușit, dar s-au retras s-o „bombardeze" de la distanță și s-o petreacă cu ploaie de pietre pînă la ieșirea din oraș. Or, numai măsurile radicale pot pune capăt situației nefirești create în prezent, cînd echipele din provincie sînt primite în Capitală civilizat, sau chiar cu simpatie, iar bucureștenii sînt goniți cu scandal din unele localități. Sugerăm Federației de fotbal asemenea măsuri și promitem că le vom primi cu aplauze.

Cu arbitrii după mine...

Meciul cu pricina de la Iași a ridicat însă din nou problema Progresului. Din primul și pînă în ultimul minut bucureștenii au fost tot cu măciuca la brîu. Au început prin a faulta grosolan și au terminat cu scandal. Tonul l-au dat cele două noi achiziții ale Progresului, Matei și Viorel Popescu. Acești absolvenți — care nu se știe cum au reușit să-și schimbe repartizarea guvernamentală dată inițial pentru Galați și, respectiv, Ploiești — și-au apostrofat și bruscat de la început foștii colegi, le-au pus repetate piedici, agitînd în mod premeditat spiritele, atît pe teren cît și în tribune. Au urmat numeroase faulturi din care ieșenii s-au ales cu nu mai puțin de șase accidentați. Vornicu — după ce un coechipier îl lovește neintenționat la tîmplă, un progresist îi sparge dantura și, bineînțeles, din minutul 23 nu mai poate juca; Constantinescu, călcat pe piept și pe cap, părăsește definitiv terenul în minutul 70; Deleanu — bruscat în repetate rînduri de Oaidă și de alții se alege cu niște lovituri la un rinichi; Cuperman — după ce marcă golul egalizator se trezește că Mîndru îi dă cu pumnul în cap; Aurelian — e accidentat de Șoangher în minutul 86; Stoicescu — se resimte și el în urma unui lanț de lovituri.

Adevărul este că nici ieșenii nu au fost mielușei. Au răspuns și ei cu faulturi. Și pentru aceasta sînt de condamnat și... de sancționat. Trebuie însă precizat un lucru: Progresul le-a scos totuși doi oameni de pe teren.

E bine să ne reamintim și că, din cele cîteva incidente de proporții, petrecute în ultimii trei ani pe marile noastre stadioane, trei au fost provocate de jucul dur al progresiștilor și de maniera părtinitoare cu care sînt arbitrați: la Craiova (în vara 1964, cînd brutalitățile repetate și accidentarea gravă a lui Eftimie au stîrnit mînia publicului), pe Republicii (astă-primăvară, în meciul cu Dinamo Victoria) și acum, la Iași. Nu vede nimeni aceste lucruri?

Poziția noastră asupra a ceea ce a urmat am expus-o cîteva rînduri mai sus. Totuși nu putem trece cu vederea punctul luat de Progresul, pentru a nu știu cîta oară, cu arbitrul. Lasă că, în loc să elimine 1—2 jucători bucureșteni, conducătorul jocului a închis ochii; dar a închis ochii și în minutul 87 (la 1—1) cînd la un fault al lui Viorel Popescu asupra lui Deleanu, petrecut la cel puțin 2 metri în careu, a refuzat 11 m și a mutat lovitura la 16,50 m. Se mai vorbește și de un henț, al lui Peteanu, tot în careu ș.a.m.d.

Cel mai grav este însă faptul că federația continuă în mod vădit să avantajeze echipa din str. Dr. Staicovici. Mai ales prin sistemul de delegare a arbitrilor. În toamna aceasta, de exemplu, Progresul se pare că-și alege cum vrea arbitrii. Contrar uzanțelor, în numai opt etape doi arbitri i-au condus de cîte două ori jocurile. Al. Toth (cu Dinamo Pitești și cu Steaua) și Ion Dobrin (cu Universitatea și C.S.M.S.). În special Dobrin (care, ne amintim, a ajutat efectiv la promovarea bancarilor în „A" — vezi meciul cu Brăila) este favoritul casei. Cu Dobrin după ea, lidera a cîștigat la Cluj și a „scos" un punct (așa cum a scos) în acea duminică la Iași.

Este cazul, așadar, să-i întrebăm pe tovarășii de la Federația de fotbal (pentru a cîta oară?) dacă nu li se pare că ața e prea albă? Întrebăm și așteptăm un răspuns pe măsura răspunderilor ce le revin în însănătoșirea climatului fotbalului nostru.

G. MITROI

Și clubul și activitatea sportivă - abandonate!

Cel mai puternic club studențesc din Iași, „Politehnica", ne-a fost recomandat de la primele investigații în rîndul studenților și al cadrelor de specialitate. Acest club are o bogată reprezentare în diviziile sportive ale țării. Dacă pe lîngă cele 6 echipe divizionare — rugbi (cat. A), baschet (cat. B — serie studențească), handbal (cat. B — serie studențească), atletism și gimnastică cu sportivi de la cat. a II-a în sus, o echipă de fotbal care activează în campionatul orășenesc — care cuprind peste o sută de sportivi, s-ar fi transferat la acest club și echipa de fotbal C.S.M.S., am fi putut vorbi despre clubul „Politehnica" ca despre unul cu cea mai completă componență. Clubul se mîndrește îndeosebi cu echipa de rugbi, restabilită acum după eclipsa de formă cauzată și de perioada transferărilor. Bineînțeles, aceasta nu trebuie să ducă la autoliniștire, ținînd cont și de situația la celelalte sporturi. Merită subliniată totodată și înțelegerea pe care o acordă conducerea institutului față de club. Dar dacă institutul manifestă un real interes, nu același lucru se poate spune despre C.U.A.S, care, așa cum am fost informați de conducerea clubului, ignoră total activitatea sportivă. Simpla „pescuire" a unor date cu privire la această activitate în vederea întocmirii raportului de activitate este departe de orice preocupare și colaborare în acest sens.

Una din problemele cele mai delicate rămîne însă aceea a sportului de masă, care, în loc să fie înviorat de existența clubului, a rămas în continuare la stadiul de fotbal în ținută de stradă, pe aleile din fața căminelor. O principală cauză este într-adevăr lipsa bazelor sportive. Dar semnatarii acestui articol au mai consemnat într-unul din numerele precedente ale revistei noastre, pe lîngă insuficientul număr de baze sportive, și mijloacele lesnicioase prin care s-ar putea remedia lipsurile în acest sector. Or, pînă la această oră n-a fost luată nici o măsură. Vom preciza doar că, acum cînd există cluburi proprii, crearea de baze sportive stă nu numai în grija U.C.F.S.-ului, ci și a institutelor și chiar a asociațiilor. De asemenea, nu se poate explica această pasivitate numai prin „problema bazelor". Evident, comisiile sportive, găsind o justificare plauzibilă, au slăbit ritmul activităților sportive de masă, au manifestat o stare nepermisă de indiferență.

În încheiere, vom consemna cîteva prime obiective pe care va trebui să le aibă în vedere conducerea clubului la care ne-am referit:

— Selecționarea elementelor talentate din anii întîi pentru formațiile clubului;

— Stabilirea unei legături permanente între conducerea clubului și comisia sportivă a asociației studenților;

— Inițierea unor acțiuni de muncă patriotică în vederea amenajării unor baze și terenuri sportive:

— Organizarea unor competiții de masă, menite să atragă un număr cît mai mare de studenți la practicarea exercițiului fizic. În special, în această perioadă, cînd timpul favorabil ne permite.

— Reluarea programelor de gimnastică de înviorare.

Constantin COROIU
Alexandru PASCU

De data aceasta, rugbiștii timișoreni au dezamăgit la București. Dinamo i-a surclasat. Păcat!

A ruginit frunza din vii și excursioniștii au plecat...

O dată cu primele frunze căzute și cu primele ore de curs, mulți studenți gălățeni au pornit din nou la drumeție. De fapt, aceasta a devenit obișnuință de la înființarea comisiei de turism, care are în șeful de lucrări Ion Ioniță un bun animator. De aceea nu de mult, chiar și în ciuda norilor potrivnici, ne-am grăbit să ne ocupăm locurile în autobuz, pentru a ne îndrepta spre plăcutul colț dunărean Cotul Pisicii. (Gurile rele susțin că din pricina pisicilor n-au mers prea mulți „boboci" în excursie). Peste puțină vreme poposeam într-un luminiș, o adevărată poiană tăiată de cărări ce duc spre Deltă. Umplusem cu cîntecele și veselia noastră acest loc de popas. Pescarii au făcut „opinie separată"; s-au retras, pentru a ne servi la prînz o recoltă bogată. Nerăbdătorii au aprins imediat focul, așteptînd în cîntecul vreascurilor arse „sfîrîitul de pește fript". Neîncrezătorii, nefăcîndu-și iluzii, au pornit în bărci și șalupe pe Dunăre, pentru a admira spectacolul oferit de soare, valuri și rugina frunzelor. Cu toate că pescarii noștri au avut „ghinion", am fost serviți cu pește la proțap, prins direct de la... cherhana.

Dar cele cîteva ore petrecute pe malul Dunării au trecut atît de repede! A fost părerea mea și a tuturor de la Facultatea de matematică a Institutului pedagogic.

Puia DUMITRICA

Tiparul . Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.